

75 éves az

Új Ember

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS HETILAPJA

LXXVII. évf. 19.
(3794.)
2021. május 9.
Ára 220 Ft

ujember.hu
ujember@ujember.hu

Fotó: Merényi Zita

Szociális segítség és lelki támasz

Interjú Spányi Antal püspökkel,
a Katolikus Karitásznak elnökével

Kilencven évvel ezelőtti megalakulását és harminc évvel ezelőtti újraindulását ünnepli idén a Katolikus Karitásznak, amelynek múltjáról és jelenéről Spányi Antal székesfehérvári püspökkel, a szervezet elnökével beszélgettünk. Elsőként a karitásznak megalakulásáról kérdeztük.

– Távolabbról kezdeném. Az Egyház lényegéhez tartozik, hogy segít a szegényeken. A Krisztus előtti időkben a szegényeken nem segített senki, élethelyzetüket valamely istenség büntetésének tekintették. Aki pedig ennek ellenére megsegítette a rászorulókat, az az ő dicsőségét növelte.

A kereszténységben kezdettől fogva jelen van a felebarát szolgálat, s ez a szellemiség mindig is megmaradt az Egyház életében. A nagy szociális szentek, Assisi Szent Ferenc, Árpád-házi Szent Erzsébet tevékenysége is ezt bizonyítja. Az Egyház tehát valami nagyon újat adott az emberiségnek: a szociális, a karitatív szolgálat alapvető jelentőségét. Az első kórházak megjelenése, a betegellátás, a családgondozás, a szegények támogatása az Egyházhöz kötődik.

Magyarországon ennek a szellemiségnek az első igazán jelentős képviselője Prohászka Ottokár volt, aki különleges szociális érzékenységgel fordult a világ gondja felé.

(Folytatás a 3. oldalon)

Az igaz ember élet példája

Veres András püspök megnyitotta a Szent József-évet és a család évét a Győri Egyházmegyében

Szent József, a munkás ünnepén, május 1-jén Veres András megyéspüspök szentmisét mutatott be és egyúttal megnyitotta a Győri Egyházmegyében a Ferenc pápa által meghirdetett Szent József-évet, valamint a család évét. A szentmisén részt vettek az egyházmegye esperesi kerületeinek és családbizottságának vezetői. A szertartáson Reiser Ferenc általános püspöki helynök, Kálmán Imre püspöki irodavezető és Méry László püspöki titkár koncelebrált, a liturgikus szolgálatot a Brenner János Hittudományi Főiskola papnövendékei végezték.

(Folytatás a 6. oldalon)

Nem kell elnézést kérned, hogy meg fogod szűrni az ellenfeled

Interjú Dejsics Konrád bencés szerzetessel

Céltudatosság és jó adag önérvényesítés is kell ahhoz, hogy valaki jó vívó legyen. A vívás parád és ríposzt – védés és visszatámadás. Am több is ennél: komplex gondolkodás és játék az ellenféllel. A Pannonhalmi Főapátságban Dejsics Konrád bencés szerzetessel, kulturális igazgatóval beszélgettünk arról a sportágról, amely különleges helyet tölt be a gimnázium életében.

– Egy vívó százat csinál? Pannonhalmi sorra hozza el az eredményeket a diákolimpiákról. Hogyan került be az iskola életébe a vívás?

(Folytatás a 9. oldalon)

Új katolikus
egyetem Egerben
5. oldal

Indiában drámai
a járványhelyzet
Az egyházak a rászorulókat
segítségére sietnek
7. oldal

Ha nem hajlik
meg, akkor
megtörik

Film készül
a kommunista diktatúra
keresztényüldözéséről
11. oldal

„Örömmel segítünk, mert látjuk az eredményét”

Vetőmagcsomagot adott át Bajnán a Katolikus Karitásznak

A Katolikus Karitásznak öngondoskodó családokért indított programjában idén a koronavírus-járvány által hátrányosan érintett családok és idősek kaptak vetőmagot. Összesen 4122 háztartásba jutott el a szervezet adománya.

Bajnán április 27-én tanúi lehettünk a vetőmagcsomagok átadásának, és a családok kertjében megnézhattuk a frissen kialakított ágyásokat, valamint a már szárba szökkenő tavaszi zsebkéket is. A Komárom-Esztergom megyei Bajnán mindig is élt a szántás-vetés hagyománya. Bár szép és nagy családi

házait, rendezett utcáit főként a bányászattal összefüggő módoknak köszönheti a település, a földművelés és az állattartás is mindig fontos szerepet játszott a lakosság életében. A kilencvenes évekre a bányákat bezárták, a mezőgazdaság szerkezete átalakult.

(Folytatás a 6. oldalon)

MAGYAR
KATOLIKUS
EGYHÁZ

EGYÜTT TÖBBET ADHATUNK
1% | Kérjük, támogassa adója egyházi 1%-ával
a Magyar Katolikus Egyház szolgálatát!

Technikai szám:
0011
www.katolikus.hu

Jézus által Isten bevont bennünket a Szentháromság életébe

Március 3-án délelőtt az imádság és Szentháromság kapcsolatáról tartotta katekézisést a Szentatya, utána pedig két felhívást is közzétett, az egyiket a mianmari nép békéje, a másikat közelgő iraki apostoli útjának sikeressége érdekében. Ferenc pápa teljes beszédének fordítását közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Az imádságról szóló katekiziseink útján ma és a jövő héten azt szeretnénk látni, ahogyan Jézus Krisztusnak köszönhetően az ima egészen megnyit bennünket a Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek előtt, a Szeretet-Isten mérhetetlen tengere előtt. Jézus nyitotta meg előttünk a Mennyt, ő vezetett be minket az Istennel való kapcsolatba. Ő tette ezt: megnyitotta előttünk a kapcsolatot a Háromságos Istennel: az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel. Ezt erősíti meg János apostol evangéliuma bevezetésének végén: „Istent soha senki sem látta: az egyszülött Fiú – Isten, aki az Atya keblén van –, ő az, aki kinyilatkoztatta” (Jn 1,18). Jézus nyilatkoztatta ki előttünk Istennek ezt a háromságos identitását, azt, hogy Isten Atya, Fiú és Szentlélek. Mi valóban nem tudtuk, hogyan kell imádkozni: milyen szavak, milyen érzések és milyen fogalmazásmód felel meg Istennek. Abban a kérdésben, melyet a tanítványok a Mesterhez intéztek, és amelyre gyakran utaltunk e katekizise-

sek során, ott van az ember összes tapogatózása, ott vannak az ismételt, gyakran sikertelen próbálkozásai arra, hogy a Teremtőhöz forduljon: „Uram, taníts meg minket imádkozni!” (Lk 11,1).

Nem minden ima egyforma, és nem mindegyik megfelelő: maga a Biblia tanúsítja sok elutasított ima eredménytelenségét. Vélhetően Isten nem mindig elégedett imáinkkal, és mi észre sem vesszük. Isten az imádkozó ember kezére néz: hogy tisztává tegyük őket, nem megmosnunk kell, hanem tartózkodnunk kell a gonosz tettektől. Szent Ferenc így imádkozott: „Nullus homo ne dignus te mentvare”, vagyis „nincs ember, ki méltó lenne kimondani nevedet” (*Naphimnusz*).

De imánk szegénységének talán legmeghatóbb felismerése annak a római századosnak az ajkáról hangzott el, aki egy napon azért könyörgött Jézusnak, hogy gyógyítsa meg beteg szolgáját (vö. Mt 8,5-13). Teljesen alkalmatlannak érezte magát: nem zsidó volt, hanem a gyűlölt megszálló sereg tiszt-

je. De a szolgálja iránti aggodás merésszé teszi, és azt mondhatja vele: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak szőlj egy szót, és szolgám meggyógyul!” (Mt 8,8). Ezt a mondatot ismétljük mi is minden eucharisztikus ünneplésen. Az Istennel folytatott párbeszéd

kegyelem: nem vagyunk méltók hozzá, nem formálhatunk jogot rá, minden szavunkkal és gondolatunkkal csak „sántikálunk”. De Jézus ajtó, ő nyitja meg előttünk a párbeszédet Istennel.

Miért kellene az Istennek szeretnie az embert? Nincsenek rá nyilvánvaló okok, Isten és ember nincsenek egymással arányban... Olyannyira, hogy a legtöbb mitológiában nincs szó olyan istenről, aki az emberek ügyeivel foglalkozna; mi több, az emberi dolgok

idegesítőek és unalmasak, teljesen elhanyagolhatóak az isteneknek. Emlékezzünk Istennek a népéhez intézett mondatára, melyet az ószövetségi Második törvénykönyvben olvashatunk: „Gondold csak meg, melyik néphez vannak olyan közel az istenei, ami-

Csak Jézus nyitotta meg, Jézus előtt pedig Isten Mózesnek adott kinyilatkoztatása, neki való megjelenése, csak a Biblia nyitotta meg előttünk az Istennel való párbeszéd útját. Ne felejtjük el: „Melyik néphez vannak olyan közel az istenei, amilyen közel én vagyok hozzátok?!” Istennek ez a közelsége teszi lehetővé a vele való párbeszédet!

Egy olyan Istenben, aki szereti az embert, sosem lett volna bátorságunk hinni, ha nem ismertük volna meg Jézust. Jézus megismerése megértette ezt velünk, feltárta ezt előttünk. Ez a botrány van bevésve az irlalmas apáról, illetve az elveszett bárány keresésre induló pásztorról szóló példabeszédbe (vö. Lk 15). Nem tudtunk volna sem kitalálni, sem megérteni ilyen történeteket, ha nem találkoztunk volna Jézussal. Melyik Isten hajlandó meghalni az emberért? Melyik Isten szeret mindig és türelmesen anélkül, hogy szeretete viszonzását várná? Melyik Isten fogadja el a rendkívüli halátlanságot egy fiútól, aki előre elkéri örökségét, elhagyja otthonát, és mindenét elherdálja? (vö. Lk 15,12-13).

Jézus az, aki feltárta előttünk Isten szívét. Jézus az életével mondja el nekünk, hogy Isten milyen mértékben Atya.

Tam Pater nemo: Senki sem annyira Atya, mint ő. Az atyaság, mely közelség, együttérzés és gyengédség. Ne felejtjük el ezt a három szót, melyek Isten stílusát fejezik ki: közelség, együttérzés és gyengédség. Így fejezi ki atyaságát irántunk. Mi nehezen és igen távolról tudjuk csak elképzelni, mekkora szeretet lakozik a Szentháromságban, és micsoda kölcsönös jóindulat áramlik az Atya, a Fiú és a Szentlélek között.

A keleti ikonok megsejtetnek valamit ebből a titokból, mely az egész világmindenség eredete és öröme.

Egyáltalán nem gondoltuk volna, hogy ez az isteni szeretet kilép önmagából, és a mi emberi partunkra száll: egy olyan szeretet árad felénk, melynek nincs párja a földön. A katekizmus kifejti: „Jézus szent embersége az út, amelyen a Szentlélek megtanít bennünket imádkozni Istenhez, a mi Atyánkhoz” (KEK 2664). Ez hitünk kegyelme. Tényleg nem remélhettünk volna nagyobb hivatást: Jézus embersége – Isten közel jött hozzánk Jézusban – magának a Szentháromságnak az életét tette elérhetővé számunkra, megnyitotta, szélesre tárta az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetmisztériumának ajtaját.

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News**

Ültetünk, gondozunk és reménykedünk a termésben

Jubileumot ünnepelt a Karitás Kemespálján

Székely János püspök ültette el az első abból a kilencven facsemetéből, mely a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás kemespáljai Szent Pál Szociális Központjába került. Április 29-én a tízéves szociális foglalkoztató önkéntesei és meghívott vendégei dolgoztak, hogy a feketebizli- és szilvalekvár mellé évek múlva felsorakozzon a körte, az egres és a bogyósok gyümölcse.

A kemespáljai főutcán a hajdani iskolaépületben ma is folyik a munka. Az egyik teremben villanykapcsolókat szerelnek össze. Az épület körül is nagy a sürgés, a hosszán hátranyúló kertben gyülekeznek a vendégek. A Katolikus Karitás harmas jubileumra – 90 éves az országos szervezet, 30 éve kezdte működését a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás, és 10 éves a kemespáljai Szent Pál Szociális Központ – számos vendéget hívott, az országos önkénteshálózat közösségeinek képviselőit. Jelen van Székely János megyéspüspök; Écsy Gábor igazgató; V. Németh Zolt, a térség országgyűlési képviselője; Majthényi László, a Vas Megyei Közgyűlés elnöke; Déri Péter Jánosháza plébánosa; Kiss András Jánosháza, Németh Zoltán Kemespálfa polgármestere.

Az épület mögött újabb területet ültetnek ma be. Az erdészeti munka-

társainak segítségével már előkészítették a 90 facsemete helyét. A nagy földterület – mintegy 750 négyszögöl – teljes egészében hasznosul. Lekvár, befőtt, aszalt gyümölcs lesz a termésből, melyet az egyházmegyei karitás Castellum teaházában és Fairplay kávézójában értékesítenek.

Tuczainé Régvári Marietta, az egyházmegyei karitás vezetője köszöntőjében a kezdeteket idézte fel: „Miért ültetünk, és miért itt?”

A kezdetek Venzonéba nyúlhatnak vissza, amikor önkénteseikkel római zarándoklaton vettek részt, és rácsodálkoztak az 1970-es évekbeli földrengéskor romba dőlő városka talpra állását segítő levendulatermesztésre: „Ha ők ott, a Dolomitok lábánál meg tudták csinálni, akkor mi is itt, ahol őshonos volt a levendula” – ezzel a gondolattal érkezett haza a vezető, és fél évre rá elindult a Vas megyei levendulaprojekt.

Veres András püspök, az akkori főpásztor támogatásával találták meg az alkalmas plébániát, Vásárosmiskét. 2010-ben 1200 levendulátóval kezdtek, ma már 20 ezer tövük van. Az első plébániát újabbak követték: Nagylengyel, majd harmadikként Kemespálfa az üresen álló iskolával, ahol egykor még Konkoly István püspök is tanított. Közös ezekben, hogy mindegyik üresen állt, és nagy földterület tartozott hozzájuk. Így indult a gazdálkodás,

és a növekedés ma is tart. Egyházashetyén 2019 januárja óta működik az újabb szociális központ – mutatta be történetüket Tuczainé Régvári Marietta.

Székely János püspök a harmas jubileum ünnepet adó jelentőségét emelte ki: 90 éves a Katolikus Karitás, 30 éves a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás, egyházmegyénk büszkesége, és 10 éves Kemespálfa, a Szent Pál Szociális Központ. „A Karitás szeret úgy ünnepelni, hogy tesz is valamit” – dicsérte a kezdeményezést. A főpásztor arról beszélt, hogy az állam nyújtotta szociális támogatás mellett mennyire fontos a személyes odafigyelés, melynek köszönhetően eljut az a segítség, amire szükség van, ahhoz, aki hiányt szenved. És kell a szem, amely meglátja az emberben a méltóságot – a Karitás pedig ezzel a szemmel néz, és találja meg, hol és hogyan kell segítséget nyújtania. Így épül most az egyházmegye területén három helyszínen átmeneti otthon családoknak.

Isten gyümölcsöt vár az embertől. A Bibliában arra látunk példákat, hogy a fákat nem kivágják, hanem megpróbálják termőre fordítani. Isten ugyanis azt szeretné – „életük legyen és bőségben legyen” –, hogy életünk termést hozzon, ezért áll oda szeretetben a Karitás az emberek mellé – mondta Székely János.

Écsy Gábor, a Katolikus Karitás igazgatója azt fogalmazta meg, hogy

amikor „ültetünk egy fát, nem tudhatjuk, hogy terem-e egyáltalán, és milyen lesz a termés.

A remény vezet minket, de közben tudnunk kell: gondozni kell a növényt.

A Karitás erre a törődésre, gondozásra, ápolásra vállalkozik. Most kilencven fát ültetünk. Tudásunkat, reményünket, bátorságunkat hoztuk ide, hogy az utódok azt mondhasák: nem volt hiábavaló az életünk, és amit ültetünk, a gondoskodásban végeztünk, az termést hozott”. Végül a hála és köszönet szavait fogalmazta meg a helybeliek felé az országos igazgató.

V. Németh Zolt, a térség országgyűlési képviselője, aki itt volt 2011-ben a központ avatásán, majd végigjárta a „Kriziskamra” projekt terjedésének stációit, azt méltatta, hogy a Karitás mindig olyan módon tud segíteni, ami a legfontosabbat adja: hol pénzt, munkát, a természeti károkra felelet. De amit ők tesznek, túlhalad a segítség tárgyán és érintettein. A Karitás szemléletet közvetít, az erős ragaszkodást nem csak a hagyományokhoz, hanem életmódunkhoz, szokásainkhoz. Ez van veszélyben, ezt, különösen a falusi ember életmódját irtja ki

Szociális segítség és lelki támasz

Interjú Spányi Antal püspökkel, a Katolikus Karitásznak elnökével

(Folytatás az 1. oldalról)

Római tanulmányai idején pontosan látta az Egyház szándékát, és hazatérve ezt képviselte, ezt igyekezett elültetni a hazai egyházi gyakorlatban.

1914-ben Rott Nándor, a későbbi veszprémi megyéspüspök a katolikus karitás jegyében nagyszabású segélyakciót indított: a világháború idején a hadba indulókat és az itthon maradt családtagokat próbálták támogatni. Később Csernoch János esztergomi érsek volt az, aki a háború után modernizálni igyekezett a karitás szervezeti formáját. Ennek végrehajtásával érseki helytartóját, Mészáros Jánost bízta meg, aki nagyon tehetséges szervező volt. Létrehozta az egyházközségek karitatív szakosztályait, és igyekezett elérni, hogy minden egyházközségben legyen egy karitászcsoporthoz, amely törődik a szegényekkel. Gyereknarallatást szerveztek, szegénygondozást végeztek.

A következő fontos lépést az jelentette, hogy 1924-ben Amszterdamban, az Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson összehívták az első nemzetközi karitászkonferenciát. Kilenc európai ország katolikus egyházi vezetői voltak jelen az eseményen, köztük a magyarok is, és elhatározták, hogy nemzetközi karitátszervezetet hoznak létre. 1928-ban így jött létre a Caritas Catholica.

– Itthon, Magyarországon hogyan alakult ezután a karitás helyzete?

– 1926-ban Oslay Oswald egri ferences szerzetes alapította meg az úgynevezett egri normát, amelynek keretében a Ferences Szegénygondozó Nővérek rendje segítségével végezték a szegénygondozást. 1930-ban azután az egyházi szeretetszolgálatok egységesítése céljából megkezdődött az országos karitátszervezet létrehozása. Serédi Jusztinián bíboros, prímás 1931. szeptember 17-én a karitás érseki biztosságává nevezte ki Mihalovics Zsigmondot; az ő kiemelkedő személyiségéhez köthető a mostani értelemben vett karitátszervezet megteremtése. Igyekezett mindent megtenni azért, hogy valamennyi egyházközségben aktívan működő karitátszököösségek jöjjenek létre.

– Miben volt más ez a szerveződés az előzményekhez képest?

– Hatékony, valóban jól működő, erős szervezet jött létre. 1931. október 7-én a püspöki kar megalapította a Szent Erzsébet Karitászközpontot, amely az év végén már koordinálta

az országos tevékenységet. A nagyobb városok és az egyházmegyék karitászközpontjainak élére püspöki biztosokat neveztek ki, és a plébániai karitászcsoporthoz munkáját is nagyon komolyan vették.

A karitás szempontjából is kiemelkedő jelentőségű volt az 1938-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, amelynek Budapest adott otthont. Ebből az alkalomból nemzetközi karitászkiállítás rendeztek, bemutatva a keresztény felebaráti szeretet történetét, a világban betöltött szerepét.

A második világháború idején a hadigondozás került előtérbe a karitászmunkában: a hadba vonultak családjainak felkarolása, az özvegyek, árvák támogatása, és Trianon nyomán a menekültek segítése: ruhát, élelmiszert, szállást kellett biztosítani sokaknak.

1950-ben aztán egyik napról a másikra beszüntették a karitászműködését. A kommunista diktatúra nem tűrte meg az egyházi intézményeket.

– Felbomlott a karitás intézményrendszere is.

– Megszűnt a szolgáló szeretet szervezett formája, és a karitásnak új módot kellett találnia a működésre. A rászorulókat segítő munka nem állt meg. A karitászcsoportok sok esetben rózsafüzér társulati csoport leple alatt működtek, az emberek megtalálták a rászorulókat a maguk lakókörzetében, és segítették őket. Nagyon személyes volt ez az önkéntes szolgálat. Gyerekkoromból emlékszem, hogy a családom rendszeresen vitt ebédet egy nagyon nyomorult körülmények között élő néninek, aki pár házzal arrébb lakott. A karitás, igaz, fű alatt, de működött, egészen a rendszerváltásig.

– Ekkor újjáéledt a szervezet.

– A püspöki kar a müncheni székhelyű Caritas Internationalis magyar származású tagját, Frank Miklós atyát kérte meg, hogy jöjjön haza, és szervezze meg a csoportokat. Ő látta, hogy Nyugaton hogyan működik a szervezet, ugyanakkor ismerte a magyar múltat is. Szívesen, készséggel szolgált ez az agilis, kedves atya.

1991. június 4-én a Fővárosi Bíróság egyházjogi személyként bejegyezte a karitást. Ez az újraindulás tulajdonképpen időpontja.

Ezzel egy időben a magyar karitás természetesen bekapcsolódott a nemzetközi karitászhálózatba, a Caritas Internationalisba, amely a világ százhatvanhat országát kapcsolja össze.

További előrelépést jelentett, hogy alapítványokon keresztül kezdték támogatni az intézményeinket. 1991-ben létrejött a Katolikus Karitásztámogató Alapítványa, amely mind a mai napig működik, és gyűjti az adományokat, a segélyeket, szervezi a karitászműködésének gazdasági hátterét.

1995-re kialakult az országos karitászhálózat, 6541 önkéntessel. A plébániai karitászcsoportok valóban tevékenyek voltak, szeretetből törődtek a rászorulókkal. A munkát egyre szélesebb körben végezték. Helytálltak árvizek idején is a veszélyelhárítás és a helyreállítás terén, az emlékeztető vörösiszap-katasztrófa után Devecserben és Kolontáron több mint ezer önkéntessel volt jelen a Katolikus Karitásztámogató Alapítvány.

A Sri Lanka-i szökökár idején a magyar karitásztámogató Alapítvány is a helyszínre utazott, és nemcsak közvetlenül a természeti csapás után segített, hanem később a helyreállításban is szerepet vállalt, kollégiumokat és más épületeket emelt.

2001-ben Caritas Hungaricára változott a szervezet neve, ekkor vette át Nagy Károly atya az országos irányítást: nagy szeretettel, lelkesedéssel végezte a munkáját.

2007-től az országos szervezet a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatallal együttműködve részt vett az Európai Unió élelmiszersegélyezési programjában.

Écsy Gábor, a jelenlegi igazgató 2008-ban került az intézmény élére. Munkája nyomán a Katolikus Karitásztámogató Alapítvány tevékenységében a válsághelyzetbe került családok támogatása kapott nagyobb hangsúlyt. Közben zajlik a nemzetközi munka is, de ismétlem, a fő hangsúly a hazai családok segítése lett a kidolgozott krízisprogramok keretében.

– Püspök úr már hosszú ideje a Katolikus Karitásztámogató Alapítvány elnöke.

– Takács Nándor püspök urat követtem a székesfehérvári püspöki hivatalában, és a püspökkari megbízatás alapján egyúttal karitászelnöként is. Örömmel vettem ezt a megnevezést. A karitászmunka közel áll hozzám. Korábban a Páli Szent Vincéről, majd a Szent Erzsébetről elnevezett plébánián működtem plébánosként – mindkét védőszent a szegénygondozás kiemelkedő példája. Szívesen képviselem és támogatom a karitásztámogató Alapítványt. A szervezet sokféle helyzetben segít az embereknek itthon és a határainkon túl is.

Hangsúlyoznám, hogy ez nem csupán tárgyi, anyagi segítséget je-

lent, hanem lelki támogatást is. A lélek sebeit is gyógyítani kell, ez is feladata, karizmája a Katolikus Karitásznak.

A szociális intézmények működésével mellett ma már a szenvedélybetegségekkel küzdőket és a hajléktalanokat is segíti a szervezet. 2011-től pedig kibővült a tevékenységi kör, és országos hatókörű segélyprogramok indultak. Lényegesen azok a törekvések, amelyekkel a karitásztámogató Alapítvány megpróbálja az embereket, és felébreszteni a segítő-készségüket.

– Említene példákat ezek közül?

– Évek óta zajlik, és talán sokak életéhez hozzátartozik már az *Egy-millió csillag a szegényekért* elnevezésű szolidaritási akció, a *Tárvíz ki a szívüket!* adventi segélyprogram, a *Vár a nyár!* gyerektábor-program vagy a tanév indulásakor a *Legyen öröm az iskolakezdés!* akció. Nagyon izgalmas a kifejezetten a családokat segítő *Lakhat elnevezésű* program is vagy a *Tartós szeretet*, a nagybőjti élelmiszergyűjtés.

Emellett fontosak az öngondoskodó háztartások létrehozását célzó programjaink is. Régen azt mondták: aki éhes, annak nem csak halat kell adni, hanem meg kell tanítani halászni. Nos, ezek az öngondoskodást segítő programok erre adnak példát. A *Zöldellő kertek* projekt is a saját lábra állást segíti.

2017-ben elindult az a Kárpátaljáról koncentráció, de Erdélyre is kiterjedő kórházmisszió, amelynek keretében egészségügyi szakemberek tartanak rendszeres hétfői szűrővizsgálatokat a határon túl élőknek.

– Jelenleg hány fős a Katolikus Karitásztámogató Alapítvány szervezete?

– A tizenhat egyházmegyei központunkban tizennyolc szociális intézmény működik. Nyolcszáz plébánián van karitászcsoport, háromszáz főállású munkatársunk dolgozik a szervezetben, és több mint tízezer önkéntessel nyolc tevékenységi területen szolgáljuk a rászorulókat.

Jól szervezett, célirányosan működő, profi intézmény lett a Katolikus Karitásztámogató Alapítvány. Önkénteseink pedig rendkívül fontos munkát végeznek, ezerféleképpen nyújtanak segítséget a szükségét szenvedőknek. Ha valaki bajba kerül, van hová fordulnia. Napjainkban már az is fontossá vált, hogy legyen valaki, aki szól az emberhez. Nagyon sokan szenvednek az elmagányosodástól, most, a Covid-időszakban különösen. Amikor egymástól elzárva kell élni, sokaknak hiányzik az emberi kapcsolat. A magányosok is számíthatnak a karitásztámogató Alapítvány tevékenységeire, arra, hogy a megbeszélte időpontban időt szánjanak rájuk, beszélgetnek velük, meghallgatják őket a karitásztámogató Alapítvány önkéntesei.

Összefoglalóan azt mondhatom, hogy a karitásztámogató Alapítvány az Egyház alapvető küldetése. Nálunk, Magyarországon egy szent ember, Prohászka Ottokár nyomán indult el ez a szolgálat, és mostanra virágzó, hatékonyan segítő intézménnyé nőtte ki magát. Az egész magyar Egyház büszke lehet erre. A Katolikus Karitásztámogató Alapítvány tevékenységét több alkalommal elismerte az állam, a nemzetközi együttműködés kultúrájára is kitüntették 2016-ban. Mindez a karitásztámogató Alapítvány elismertségét mutatja: az emberek bíznak a Katolikus Karitásztámogató Alapítványban, a szervezetünknek erkölcsi respektje van. Az ide adott támogatás nem vész el, hanem mindig eléri a rászorulókat.

Körössy László
Fotó: Merényi Zita

→ a fogyasztói társadalom diktálta életvitel.

Falvainkban korábban az utak mentén gyümölcsfák álltak, most az a törekvés, hogy olyan fa nőjön az utcán, amivel a lehető legkevesebb munka, és eltűntek a gyümölcsfák. Ezzel együtt az az öröm is, amit a fa ültetése, gondozása és az arról leszedett termés ad. Egy-egy ilyen kezdeményezés azt üzeni: ragaszkodnunk kell ezekhez a gyökerekhez – mondta az országgyűlési képviselő.

Majthényi László, a Vas Megyei Közgazdasági elnöke szerint a jelenség, mely 2006-ban ért el egy figyelmeztető csúcspontot, amikor a városban élők száma elkezdte meghaladni a falvakban élők számát, kiemeli min-

den olyan kezdeményezés értékét, amely a falu, az ott honos életmód megmentését célozza, mert ennek hiányában

az embereknek megszakad a kapcsolata a földdel, s ha ez megtörténik, abból sok probléma következik. „Itt most min-

den egyben van. Reménykedem, hogy lesznek további ilyen központok, ehhez kívánok, erőt, hitet.”

Tuczainé Régvári Marietta ajándékként négy megélt kapát adott át a szónokoknak. „Isten áldását kérjük, hogy termőre fordulhassanak” – az ünneplő sokaság Székely János szombathelyi megyéspüspökkel imádkozott, majd megkezdődött a faültetés.

Sallai Flórián közreműködésével hegedűsöz mellett először a vendégek ültették el a facsemeteket a szakszerűen előkészített gödrökbe, majd az önkéntesek következtek.

A Karitásztámogató Alapítvány kiterjed az egész Szombathelyi Egyházmegyére. A Celldömölki Járás munkanélküliségtől legjobban sújtott te-

lepüléseinek egyike Kemenes-pálfa. A szociális foglalkoztató stabil munkahelyet és befogadó közösséget biztosít a társadalom periferiájára került, mentális problémákkal küzdő embereknek, jelenleg hatvan főnek. A közösségi házként is működő épület kulturális és kapcsolatépítő programokkal segíti életüket. A bevételből nemcsak fizetést tudnak adni, de arra is figyelnek, hogy kirándulni, zárandoklatra, színházba vagy egyszerűen egy cukrászdába elvigyék gondozottjaikat.

A Szent Pál Szociális Központ része az egyházmegyei karitásztámogató Alapítvány 2010-ben indított *Kriziskamra* projektjének. Önkéntes hálózatának köszönhetően az ellátott terület minden településén aktív segítséget tud-

nak nyújtani. A projekt első sorban megüresedett vidéki plébániák, iskolák épületeit, valamint a hozzájuk tartozó – jellemzően meglehetősen nagy – földterületeket vette tartós használatba, és szervezett bennük nappali ellátást. Így indult a gyümölcs- és gyógynövénytermesztés, a termények feldolgozása: tea-fű, lekvár, aszalt élelmiszerek készítése. E mellett több vállalat Kemenes-pálfán a MOVE Zrt. bedolgozója. Híresek kézművesmunkáik, a hímzések és a farmer újrahazsnosításával készített termékek. Jelenleg hét helyszínen működő foglalkoztatóikban 66 településről 400 embert foglalkoztatnak.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

A BIBLIA ÜZENETE

„Maradjatok meg szeretetemben!”

A figyelmes szeretet útja (Jn 15,9)

A hatodik húsvéti vasárnap evangéliumi epizódjának fényében (Jn 15,9–17) megállapíthatjuk, hogy Jézus az utolsó vacsorán három örömteli hírral ajándékozza meg a tanítványait. Először is azzal, hogy barátainak nevezi az apostolokat (Jn 15,14–15). Ezzel az isteni Mester kifejezi, hogy személyesen szereti őket, mindent megosztott velük, mindent átadott nekik. Fontos látnunk azt is, hogy nem a tanítványok nevezik az Urat a barátjuknak, hanem Jézus szólítja így őket, vagyis ő teszi meg az első lépést feléjük, arra hívva meg őket, hogy legyenek a barátai.

A Mester továbbá azt a jó hírt is megfogalmazza, hogy az apostolokat ő választotta ki, és arra a feladatra küldi őket, hogy az életük gyümölcscsőző és boldog legyen (Jn 15,11.16). Itt is megfigyelhetjük, hogy a kezdeményezés nem a tanítványoké, nem ők választották az Urat, hanem Jézus hívta meg őket arra, hogy kövessék őt (vö. Jn 1,39.43). Végül pedig a szeretet parancsával ajándékozza meg öveit Jézus, amikor azt mondja nekik: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket!” (Jn 15,12). Ezzel azt is hangsúlyozza, hogy az ő szeretete mindent megelőző szeretet, vagyis ő előbb szerette az apostolokat (vö. 1Jn 4,10.19), és ez a szeretet a minta arra, hogyan szeressenek.

A Szentlélek által az isteni Mester az első tanítványokhoz hasonlóan bennünket is megajándékozik e csodálatos hármassal örömhírrrel. Minket is a barátainak áll, bennünket is meghívva arra, hogy ápoljuk a vele való bensőséges, meghitt barátságunkat. Milyen szép ismételtetni magunkban, hogy az Úr barátai vagyunk! Továbbá ő minket is kiválasztott és meghívott egy küldetésre, amelynek betöltéséhez éppen ezért biztosan megkapjuk tőle a kellő és szükséges erőt.

Nyúl Viktor

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (19.)

A szentírási olvasmányokat egy sajátos rész vezeti be a Szent Liturgiában. Ez a prokimen, ami gyakorlatilag egy zsoltárszövegből áll, melyet a kántor énekel, majd a nép megismétel. A neve tükrözi a Liturgiában betöltött szerepét: „elől áll”, mert ténylegesen ez vezeti be az utána következő olvasmányokat.

A pap már az oltár mögött álló trónszéktől (amely nem azonos a püspöki trónussal) intonál rá, mert a Háromszoros szent ének alatt oda vonult, és így szemben áll a néppel. Fontos az innen elhangzó legelső megszólalása: „Figyelmessétek!” S tényleg, nem elegendő egyszerűen csak figyelni, hanem minden érzék-szervünkkel figyelmezzünk kell a most következő részekre, hiszen Isten igéjét fogjuk hallgatni, abból részesülnünk. S hogy ez teljessé váljon bennünk, a pap áldással folytatja: „Békesség mindnyájatoknak!” Láttuk, hogy az egész Liturgia ezzel a gondolattal kezdődött. Ugyanis, ha nincs bennünk békesség egymás iránt, akkor Urunkkal sem tudjuk azt megvalósítani. Egyébként a Liturgia további fontos részeinél még háromszor fog így áldást adni a pap. Majd a folytatással – „Bölcsesség, figyelmezzünk!” – ismét azt idézi az emlékeztetőnkbe, hogy az Isten igéje az igazi bölcsesség, és megfeszített figyelemmel kell közelednünk hozzá.

A prokimen tehát zsoltárszöveg. Ez igazolja azt az ősegyházai gyakorlatot, hogy (mai

szóhasználatnál élve) nem csak az Új-, hanem az Ószövetségből is olvastak részletet a Liturgia folyamán, amint az a nyugati Egyházban ma is megvan, illetve keleten is, a legnagyobb ünnepeken, a vécsernyével egybekötött Liturgiában. Már Szent Juszinosz (165) tanúskodik nem csak az evangéliumnak, hanem az „apostolok emlékiratainak” és a „próféták írásainak” olvasásáról. Mindenesetre a prokimen igazolja az Ószövetségnek a Liturgiában való jelenlétét.

Bár úgy is értelmezik a prokiment, hogy „előterjesztés”, mert mintegy bemutatja az utána következő olvasmányok témáját, ez csak ritka esetben valósul meg. Sokkal inkább érvényes az, hogy a paphoz alkalmazkodik a tartalma. Ennek belátásához elegendő fellapozni az énekes-, illetve imakönyvünket a megfelelő helyeken. Húsvétkor, az ünnepek ünnepén ez a szöveg: „Ez a nap, melyet az Úr szerzett, örvendezzünk és vi-

gadjunk azon!” (Zsolt 117,24). Karácsonykor: „Az egész föld imádjon téged és énekeljen néked, mondjon dicséretet a te nevednek!” (Zsolt 65,4). Pünkösdkor: „Egész földre elhat az ő szózatuk, és a földkerekség határaitra igéjük” (Zsolt 18,5). Minden hétköznapnak is megvan a maga prokimenje, mindig ahhoz kötődve, hogy kit, kiket vagy mit állít a középpontba a Liturgia. Hétfőn, amikor az angyalokat ünnepeljük, így szól: „Angyalait szélvésszé teszi, és szolgálait égető tűzzé” (Zsolt 103,4). Kedden Keresztelő Szent János tiszteletére így hangzik: „Az igaz örvendezni fog az Úrban és benne bízni” (Zsolt 63,11). S a további napoknak is saját prokimenjük van.

A prokimen szövegét – mint minden más ószövetségi szöveget – a bizánci Egyház a Hetvenes (Septuaginta) görög fordításból veszi, amit éppen olyan sugalmazottnak tart, mint az eredeti héber változatot.

Ivancsó István

MÁJUS 9., HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA (Gergely, Édua) – ApCsel 10,25–26.34–35.44–48 (A pogányokra is kiáradt a Szentlélek kegyelme.) – 1Jn 4,7–10 (Isten előbb szeretett minket.) – Jn 15,9–17 (Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.) – **Zsolozsma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 90 – EE 552, 416, Ho 90 – EE 106, Ho 123 – EE 555, Ho 206 – EE 105. **MÁJUS 10., HÉTFŐ** – Avilai Szent János áldozópap és egyháztanító emléknapija (Ármin, Jób, Pálma) – ApCsel 16,11–15 – Jn 15,26 – **MÁJUS 11., KEDD** – Boldog Salkaházi Sára emléknapija (Ferenc, Fábiusz, Mirandola) – ApCsel 16,22–34 – Jn 16,5–11. **MÁJUS 12., SZERDA** – Szent Néreusz és Szent Achilleusz vértanúk vagy Szent Pongrácz vértanú emléknapija – ApCsel 17,15.22 – 18,1 – Jn 16,12–15.

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

Az Eucharisztia ünneplése (104.)

Te az Atya örökkévaló Fia vagy. A Te Deum laudamus himnusz krisztológiai részének ez a kijelentése a második isteni személy idő előtti, örök méltóságát emeli ki, és ezzel is megerősíti a kiinduló mondat tartalmát: *Krisztus, az örök dicsőség királya* azért az, akinek dicsőítve mondjuk, mert ő az Atya örökkévaló Fia. A *sempiternus* (örökkévaló) jelző ugyanakkor kapcsolatban áll olyan krisztológiai témákkal, mint a megtestesülés, a születés, a szenvedés. Mondatunk a gallikán típusú liturgia egyik prefációjába is bekerült: „Te a szentek dicséretében dicsőülsz meg, te az egekben uralkodsz, te a szeplőtelen Bárány, te az Atya örök Fia, te a szentek tündöklése, te a mártírok koronázója vagy.”

Az *örökkévaló Fiú* tétel valójában összefoglalója annak a hitvalláshagyománynak, amely világosan nyomon követhető a palesztin Caesarea

püspöke, Euszebiosz levele óta: „egyszülött fiú, az egész teremtés elsősülöttje, minden idők előtt az Atyától született, s aki által minden keletkezett” (DH 40). Később Jeruzsálemi Kírilloosz is hasonlóképpen fogalmazott: „minden idők előtt az Atyától született igaz Isten” (DH 41).

A latin *sempiternus* kifejezés világosan nyomon követhető az egyházi tanítóhivatal megnyilatkozásaiban, így Nagy Szent Leó pápa Quam laudabiliter kezdetű levelében, amelyben általánosságban így fogalmaz: „az Atya és a Fiú és a Szentlélek elegyedés nélkül osztatlan, idő nélkül örökkévaló (*sempiternus*) [...], mert annak, ami örök, a lét mindig a sajátja” (DH 284.285). A Lectis dilectionis tuae kezdetű levelében pedig így ír: „Mikor ugyanis hisszük, hogy Isten mindenható is, Atya is, rámutatunk, hogy vele együtt örökkévaló (*consempiternus*) a Fiú

is. [...] Ugyanó pedig, aki az örökkévaló Nemzőnek örökévaló egyszülöttje, a Szentlélek erejéből és Szűz Máriától született. Ez az időhöz kötött születés ama isteni és örökké tartó születést semmivel sem kisebbítette [...]” (DH 290.291). Végül Leó pápa Licet per nostros kezdetű leveléből idézzünk: „Ugyanaz a személy ugyanis örök az Atya részéről és időbeli az anya részéről, a saját erejében sérthetetlen, a mi gyengességünkben szenvedésre képes” (DH 297).

Később I. Pelágiosz a Humani generis kezdetű levelében így tesz hitvallást: „Hiszek tehát az egy Istenben: az Atyában és a Fiúban és a Szentlélekben: ti. a mindenható, örökévaló, nem-született Atyában; a Fiúban [...], a Nemzővel egyenlő(ben, aki) egyformán örökkévaló és egyszubsztanciájú” (DH 441).

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Avilai Szent János

Május 10.

Apja eredetileg zsidó vallású volt, de áttért. János Salamancában tanult jogot, ám – valószínűleg származása miatt – nemsokára el kellett hagynia az egyetemet. Egy nap bikaviadalon vett részt, és a kegyetlen látványosság hatására anynyira megrendült, hogy elhatározta, Istennek szentelt életet fog élni.

Arra kérte szüleit, hogy három évig otthon, az imának és a szemlélődésnek élhessen. Később az alcalái egyetemen művészeti tanulmányokat folytatott, majd három éven át teológiát tanult. Szülei időközben meghaltak, és tekintélyes vagyont hagytak rá. Amikor pappá szentelték, örökségét szétosztotta a szegények között. Hithirdető akart lenni Amerikában, de erről a tervéről – szintén származása miatt – le kellett mondania.

Sevilla érsekének megbízásából mint prédikátor és népmisszionárius kilenc éven át járta Andalúziát. Rengetegen megtértek a hatására, a leghíresebb közülük a későbbi Istenes Szent János volt. Barátai közé tartozott Loyolai Szent Ignác, Alcantarai Szent Péter és Avilai Szent Teréz is.

Felekezeti szempontból rendkívüli nyitott volt, foglalkozott például Rotterdami Erasmus írásaival, és nagy hatással voltak rá a lutheri tanok. Gyakran ostorozta a gazdagokat és hatalmasokat, amivel sok ellenséget szerzett magának.

Mint veszedelmes újitót bepanaszolták az inkvizíciónál, és fogságba vetették. 1532-ben huszonkét vádpont ellen kellett védekeznie. Meggyőződése volt például, hogy az eretnekekként elégetett emberek vértanúk, ha úgy gondolták, hogy helyes úton járnak. Azt is gyakran hangoztatta, hogy többet ér jótékonykodni, mint csupán miséket mondatni. A következő évben szabadon engedték, de figyel-

meztették, hogy legyen óvatosabb. Könyvét, az *Audi filiát* pedig betiltotta az inkvizíció.

Rendkívül szerteágazó tevékenységet folytatott: új öntözési eljárást talált fel, tizenöt kö-zépiskolát alapított, és felkarolta sorstársait, a megtért zsidó származásúakat. Több tanítványát küldte Granadába az iszlámról keresztény hitre tértek megsegítésére. Loyolai Ignáccal kötött barátsága miatt fontolgatta, hogy tanítványaiival együtt belép a jezsuita rendbe, ám Andalúzia akkori provinciálisa, Bustamente ellenezte belépését.

L.K.

MÁJUS 13., CSÜTÖRTÖK – A fatimai Boldogságos Szűz Mária emléknapija (Szervác, Imelda, Imola) – ApCsel 18,1–8 – Jn 16,16–20. **MÁJUS 14., PÉNTEK** (Bonifác, Gyöngyi, Gyöngyvirág) – ApCsel 18,9–18 – Jn 16,20–23a. **MÁJUS 15., SZOMBAT** (Zsófia, Szonja, Médea) – ApCsel 18,23–28 – Jn 16,23b–28. **MÁJUS 16., VASÁRNAP, URUNK MENNYBE-MENETELE** (Nepomuki Szent János áldozópap és vértanú, Botond, Mózes) – ApCsel 1,1–11 (Jézus az apostolok szeme láttára fölemelkedett az égbé.) – Ef 1,17–23 (Isten Jézus Krisztust a mennyben jobbjára ültette.) vagy Ef 4,1–13 (Krisztusban nyerjük el a hit teljességét.) – **Énekrend:** Ho 95 – EE 562, 417, Ho 95 – EE 118, Ho 123 – EE 564, Ho 96 – EE 119.

A hét liturgiája

B év

Új katolikus egyetem Egerben

Az Országgyűlés április 27-én határozott az Eszterházy Károly Egyetem fenntartói jogának az Egri Főegyházmegye részére történő átadásáról és az ehhez kapcsolódó vagyonyjuttatásról. Ternyák Csaba egri érsek a döntésről, annak hátteréről és az együttműködés távlatairól nyilatkozott a Szent István Televízióknak.

Nyilatkozatában a főpásztor úgy fogalmazott: a tény, hogy az egri intézmény katolikus egyetemenként működik majd, egyrészt visszatekintésre, másrészt előretekintésre sarkall. A múltba nézve azt látjuk, hogy Eger két történelmi múltú intézménye ismét egymásra talált teljesen.

Az egri püspökséget Szent István király alapította több mint ezer évvel ezelőtt, s mintegy 250 esztendővel ezelőtt Eszterházy Károly püspök megépíttette a Líceumot mint egyetemi épületet, hogy a régió, sőt egész Magyarország számára egyetemi központot

hozzon létre. Később az egyházmegyből főegyházmegye lett, az egri érsekséggént is ismert, hivatalos néven Egri Főegyházmegye.

Ternyák Csaba rámutatott: a parlamenti döntés előtt a kormányzat felmérte az érintettek szándékát, az egyetemi szenátus száz százalékban támogatta, hogy egyházi fenntartásba kerüljön az intézmény. Az egyetem struktúrájában, hitvallásában eddig is ott szerepeltek azok a keresztény értékek, amelyeket közösen vallunk, s a jövőbe tekintve látszik, hogy nagyon sok szép közös feladat áll előttünk. Az Egyház részéről készen állunk erre az együttműködésre, hogy segítsük és támogassuk az egyetemet abban a nagy szolgálatban, amit ebben a régióban, sőt országosan magára vállal és végez.

Isten áldását kérjük az augusztus 1-jétől megvalósuló Eszterházy Károly Katolikus Egyetemre, kérjük, hogy az Úr segítsen bennünket!” – fogalmazott.

Az egri érsek kiemelte: az Egri Főegyházmegye a közszolgálatban már eddig is megmutatkozott, hiszen a magyar állam után a második legnagyobb iskolafenntartó intézmény: az óvodák, általános és középiskolák, szakképző intézmények mellett immár az egyetem felelősségében is osztozik. „Az a remény, hogy a közös munka, amit az egyetem vezetésével együtt fenntartóként fogunk végezni, a régiónak és Eger városának öröme és megelégedésére szolgál. Isten áldását kérjük erre a nagy vállalásra!” – mondta.

Forrás:
Egri Főegyházmegye
Fotó: Federics Róbert

ESZTERGOM-BUDAPESTI FŐEGYHÁZMEGYE

A papságra készülők jelentkezését várják

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében a papságra jelentkezők idei konkurzusára 2021. június 29-én kerül sor Esztergomban.

A jelentkezők az Érseki Papnevelő Intézetben háromnapos együttlét keretében ismerkednek a szemináriummal. Ennek végétével kerül sor az Erdő Péter bíborossal, az egyházmegye főpásztoraival való személyes találkozásra és a felvételi beszélgetésre.

Kéri, hogy mindazok, akik az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye papnövendékének szándékának jelentkezni, írásbeli felvételi kérelmüket legkésőbb 2021. május 31-ig juttassák el a Főegyházmegyei Hivatalba (1014

Budapest, Úri utca 62.). A kérelemhez mellékelni kell az érettségi bizonyítvány másolatát, az esetleges korábban végzett felsőfokú tanulmányokat, illetve a nyelvi végzettséget igazoló dokumentumok másolatát, három hónapnál nem régebbi, „nagyalakú” (tehát a bérmlást, elsődíjazást és esetleg egyéb anyakönyvi információkat is tartalmazó) keresztlevelet, részletes, saját kézzel írt önéletrajzot, plébános vagy lelkivezető által írt ajánlást, valamint friss erkölcsi bizonyítványt.

Lényeges, hogy a levélben az állandó lakcím vagy tartózkodási hely megjelölése mellett legyen feltüntetve olyan elérhetőség (telefonszám és/vagy e-mail-cím) is, melyen keresztül a jelentkezővel rövid időn belül kapcsolatba tudnak lépni.

A konkurzus menetéről a szeminárium küld tájékoztatást a jelentkezőknek.

Forrás és fotó:
Esztergom-Budapesti Főegyházmegye

DIAKÓNUSSZENTELÉS

Április 24-én, Szent György vértanú liturgikus emléknapján diakónusszentelést ünnepeltek a kalocsai Nagyboldogasszony-főszékesegyházban. Bábel Balázs érsek két papnövendéket, Csujá Gergely Zoltánt és Farkas Tibort szentelte szerpappá.

Szentbeszédének elején a főpásztor a szentelendőkhöz fordulva hangsúlyozta: az első diakónus, Szent István vértanú példája kell hogy lelkesevéssé és erőt adjon a szent szolgálatban. Ő volt az ősminta, aki Lukács evangélista szerint „hittel és Szentlélekkel eltelt férfiú volt”. A szent szerző nem a szolgálatot emeli ki, hanem annak alapfeltételét: a hitet és a Szentlelket – hangsúlyozta Bábel Balázs érsek.

A szentelés előtt álló papnövendékek figyelmébe ajánlotta a nap szentje, Szent György

példáját, aki 303-ban hitéért halt vértanúhalált. Katona volt, majd Krisztus szolgálatába szegődött. Sokan választják őt védőszentjüként: nem csak egyes emberek, hanem országok is – emlékeztett a főpásztor. Tudjuk, hogy Szent István király egyik lobogóján megjelent alakja Szent Márton mellett. Szent Gellért az első templomot magyar földön Szent Györgynek szentelte; Károly Róbert király pedig lovagrendet alapított tiszteletére.

A kereszténység lényege: hirdetni a feltámadt Krisztust.

Kalocsán

Ez a kiemelt feladata a szolgálati papság tagjainak is, akkor is, ha ezért üldözést kell elszenvedni – mondta a kalocsai

kecskeméti érsek. Kiemelte: a keresztények számára a hit egyszerre a legszemélyesebb és a legközösségibb erény.

A feltámadt Urat megvalló hitünknek személyesnek, őszintének és hűségnek kell lennie.

A hit ad megújuló erőforrást a jó cselekedetekhez, melyek hit nélkül kifáradnak és megszűrikülnek – fogalmazott az érsek.

Bábel Balázs megemlékezett Ferenc pápa névnapijáról, lévén az ő védőszentje is Szent György. Minden résztvevőt meghívott a Szentatyáért szóló imádságra Jézus utolsó vacsorán elmondott szavaival: „Imádkoztam érted, hogy megerősítsd testvéreidet.”

A jelöltek ígértétele után az Egyház ősi hagyománya szerint kérték minden szent pártfogását a szentelendő

életére és szolgálatára, majd a főpásztor az apostolok hagyománya szerint kézzel és szentelési szóval szentelte őket.

Az új szerpapak magukra öltötték diakónusi szolgálatuk szent öltözkéjét, a dalmatikát, majd az evangéliumkönyv átadásával különleges küldetést kaptak a szentmisében Isten ígéretének hirdetésére. A frissen szenteltek, akik most még visszatértek a papnevelő intézetbe, hamarosan a lelkipásztori gyakorlatban várja Isten népének szolgálata.

Forrás: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye
Fotó: Koprivanacz Kristóf

A húsvét utáni negyedik vasárnapon ünnepi Szent Liturgián vehettek részt a hívek a máriapócsi kegytemplomban. Ennek keretében szentelte diakónussá Veres Zoltánt Kocsis Fülöp érsek-metropolita.

A főpásztor prédikációja elején felhívta a figyelmet arra, hogy a bizánci egyházban inaszakadt vasárnapként számon tartott nap a Katolikus Egyházban a hivatások világnapja is, amit egykor Szent II. János Pál pápa rendelt el. Ráirányította a figyelmet arra is, hogy manapság kevesen vannak azok, akik meghallják a hívó szót. Pedig arról, hogy mekkora öröm elfogadni az Isten meghívását, a fiatal papjelöltek is tanúskodnak, amikor több évtizedes szókas szerint meglátogatnak különböző egyházközösségeket, parókiákat, találkoznak hittan csoportokkal és beszélnek az életükről, sorsukról, tanúságot téve ezzel saját hivatásukról.

Sok évtizeddel ezelőtt ébredt fel a gondolat Szent II. János Pál pápában, hogy a hivatásra oda kell figyelni, az azóta eltelt időszakban viszont

a helyzet csak rosszabb lett. „Mi az oka annak, hogy nem hallják meg a fiatalok a hívó szót? Vajon az Úristen a mai fiatalok közül nem választ ki senkit szerzetesnek, papnak? Megfeledezett volna Isten az ő népéről?” – fejtegette a kérdést Fülöp metropolita, majd hozzátette, már Jézus is biztatta az apostolokat, hogy kérjék az aratás urát, küldjön munkásokat aratásába (vö. Lk 10,2).

„Tehát kérnünk kell. Ezt hallotta meg a pápa, és ezt követjük mi is, amikor kérjük, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

Fülöp metropolita szerint egészen biztos, hogy ma is megszólítja a fiatalokat az Úristen, de annyira körbevesz minket a jólét, hogy emiatt az emberek arra a következtetésre jutnak, nincs szükség az Istenre. Ezzel a téveszmével élnek sokan, s mikor nincsenek megpróbáltatások, nehéz helyzetek, az emberek könnyebben megelégednek arról, hogy nem élhetnek Isten nélkül. Imádkozunk

kell, hogy ebben a mai világban a fiatalok meghallják a hívó szót, mert érdekes módon az Úristen ránk, emberekre bízta, hogy ezt az örömhírt átadjuk másoknak, hogy a feladatot elvégezzük, és felébredjen másokban az Isten iránti vágyat.

Isten megtehetné, hogy áttörni az emberek süketségét jelentő pánccélt, hogy ráébredjen őket, nélküle nem lehet élni, de ő más utat választ. Sokkal inkább tiszteletben tartja az embert, mert fontos neki a szabadsága. „Ő csak hív, szólólgat és vár, várja, hogy meghalljuk szavát, ránk bízta, hogy igent mondunk-e neki, vagy sem. Ez nem csak a papi, szerzetesi hivatásra érvényes, hanem magára a keresztény életre. Mert az Úristen mindenkit hív magához, mindenkinek megvan a maga hivatása, életútja, amellyel Isten megajándékozza őt. Ezt nekünk, embereknek kell megtalálnunk. Azért beteg a mai társadalom és sok a tévelygő, mert sokan nem akarják

meghallani a hívó szót” – mondta a főpásztor.

Kocsis Fülöp megjegyezte, hogy a járvány miatt a fiatalok tanúságtétele most elmarad, de Zoltán testvér diakónussá szentelésével is egyfajta tanúságtételnek lehetnek részesei. Ajándék neki is, hogy miután már sok éven keresztül készült hivatására, éppen ezen a napon lesz a klérus tagja.

Fülöp metropolita tanításában emlékeztetett: „A pap, az igehirdető, az Eucharisziát Isten népének adó személy útja szolgálattal kezdődik, Zoltán számára éppen itt, Máriapócsban. Imádkozzunk azért, hogy a Jóisten kegyelme méltó, alázatos, hűséges szolgává avassa őt” – kérte végül Kocsis Fülöp érsek.

H. Varga Eszter
Fotó: Domokos Éva

Az igaz ember életpéldája

Veres András püspök megnyitotta a Szent József-évet és a család évét a Győri Egyházmegyében

(Folytatás az 1. oldalról)

Ferenc pápa *Patris corde* (Apai szívvel) kezdetű apostoli levelében hirdette meg a Szent József-évet, amelyhez egy másik tematikus esztendő is kapcsolódik, a család éve. Veres András püspök a tematikus év egyházmegyei megnyitóján szentbeszédét Szent József alakja köré szőtte, és a szent jelzői közül a legaktuálisabbat hangsúlyozta: Ő volt a Szent Család őre. „Családjainkat ebben az esztendőben – értük különös módon is imádkozva – szeretnénk Szent József oltalmába ajánlani” – fogalmazott beszédében a megyéspüspök. A mai világban a családot sok támadás éri, ezért nagyon fontos, hogy továbbra is tisztán megőrizzük Istennek a családdal kapcsolatos szándékát. „Nem kétséges számunkra: azal, hogy Jézus emberi családba született, kifejezést nyert, hogy Isten rendkívüli szerepet szánt az emberi családnak” – hangsúlyozta a püspök. A Szent Család példaként áll előttünk. Lényeges, hogy ne csak elmélkedjünk, hanem beszéljünk is róla, így adva tovább ezt a mintát a jövő nemzedékeinek. „Szent Józsefben az evangélium tanúsága szerint megismerhetjük az igaz embert, aki azért élhetett igazul, mert életét átjárta a mély hit és az imádságos lelkiület” – mutatott rá a szentmise szónoka. Szent Józsefet e két erény tette képessé arra, hogy hűségesen, irgalmas szívvel, minden áldozatra kész családapaként éljen a szeretetei körében. Veres András ezután a család semmivel sem pótolható fontosságá-

ról elmélkedett. Család nélkül nem tudunk élni, megmutatta ezt a mostani világjárvány is. Fontos, hogy az ember tudjon szeretni és szeretetet kapni, erre pedig leginkább a családban van lehetősége – folytatta a megyéspüspök. A járvány idején nagyon sokan a szereteteik kényszerű távollététől szenvedtek a leginkább. A család nem valami társadalmi képződmény, ahogyan egyesek értelmezni próbálják. Ezért meg kell védenünk a gyermekeket, a fiatalokat attól az agresszív korszalemtől, amely igyekszik lábbal tiporni a családot, és kétségbe vonni értékét. A család meggyengülése ugyanis az egész társadalom megroppanásához fog vezetni. A válás törvényes szintre emelése aláásta a házasság intézményét. Az abortusz engedélyezése meggyengítette a szülői hivatás, az anyaság és az apaság értékét. A napjainkban kibontakozó gender-ideológia pedig magát az embert, szemé-

lyiségének integritását rombolja le. Ezért nekünk, hívő embereknek minden eszközzel védenünk kell a fiataljainkat ettől a káros metelytől. A család értékeinek megőrzéséhez szükség van a hívők és a nem hívők összefogására – szögezte le a megyéspüspök.

„Menjetek Józsefhez, és tegyétek azt, amit mond” (Ter 41,55–57) – idézte a főpásztor az Ószövetség szavait. Ferenc pápa a már említett apostoli levelében párhuzamot von az egyiptomi József és Szent József alakja között. Véleménye szerint Szent Józsefnek, a Szent Család örökélete is leginkább ebben a mondatban foglalható össze. Ábrahám fiái is ennek az üzenetnek köszönhetően menekültek meg a haláltól, „menjünk hát mi is Szent Józsefhez, és tegyük, amit élete példájával mutat nekünk, hogy megmeneküljünk a pusztulástól, a családok teljes szétrombolásától” – kérte szentbeszédének végén Veres András a hívektől.

A szentmise végén a megyéspüspök a Könnyező Szűzanya kegyképe előtt imádkozva Szent József és a Boldogságos Szűz Mária oltalmába ajánlotta a Győri Egyházmegye és a magyar nemzet valamennyi családját.

A következő imádság hangzott el a Szent József- és a családev egyházmegyei megnyitóünnepségén: „Oltalmad alá futunk, Istennek szent szülője, és nehézségeink közepette hozzád is teljes bizalommal fordulunk, Szent József! Amikor most jegyesednek, az értünk véres könnyeket hullató Szent Szűznek képe előtt

az ő segítő oltalmáért könyörgünk, a te pártfogásodat is ugyanolyan bizalommal kérjük.

Miután ma egyházmegyénkben is ünnepélyesen megnyitottuk a neked és a családnak szentelt évet, különösen is ráhagyatkozunk atyai szívedre és gondoskodó szeretetedre. Te, aki az Anyaszentegyháznak oly hathatós pártfogója vagy, öleld szívedre egyházmegyénk családjait, különösen a nehézségekkel küszködőket, valamint szenvedő és beteg híveinket, papjainkat és szerzeteseinket.

Szent József, arra a szeretetre hagyatkozva, amely téged a Szeplőtelen Szűzanyához fűzött, s arra az atyai érzületre gondolva, amellyel a gyermek Jézusnak viselt gondját, könyörögve kérünk, nézz kegyesen itt könyörgő gyermekeidre, akiket Jézus Krisztus a vére árán váltott meg, és gyámolíts bennünket erőddel és segítségoddal minden ügyünkben.

Szent József, akinek gondoskodó szeretetére minden szükségünkben bizalommal számíthatunk, fordítsd felénk most is atyai tekintetedet, és figyelj gyermekeid kéréseire. Ránk nehezedő bajainkban bizalommal

fordulunk hozzád. Ne vonakodj szerető oltalmadba venni fontos és nehéz ügyeinket, amelyek most különösen is nyomasztanak bennünket. Add, hogy közbenjáró szereteted ajándékai Isten dicsőségére és gyermekeid javára váljanak. Légy szószólónk isteni Fiadnál, akinek itt a földön figyelmes, szerető nevelője és hűséges oltalmazója voltál.

Szent József, légy szószólónk a Szűzanyával együtt, akinek szerető és szeretett jegyese voltál. Bízunk abban, hogy nekünk is hathatós pártfogónak bizonyulsz. Mi, akik most alázattal borulunk le szent jegyesed vérről könnyezett kegyképe előtt, esedezve kérünk: amint egykor a kised Jézust kiragadtad a legnagyobb életveszélyből, úgy véd meg most is Isten gyermekeid, az Egyházat az ellenséges támadásoktól és minden bajtól. Végy állandó pártfogásodba bennünket, hogy példádval és segítségoddal támogatva szentül élhessünk, boldog halált érhesünk, és a mennyben örök boldogságot nyerhessünk. Amen!”

Győri Egyházmegye, Sajtóiroda
Fotó: Ács Tamás

(Folytatás az 1. oldalról)

Ekkor szemmel láthatóan elszegényedett a település – meséli Nyíri Róbert esperes-plébános, aki 1993 óta szolgál Bajnán, valamint a szomszédos Szomoron és Gyermelyen. A Katolikus Karitás az a bajnai plébánián adja át az utolsó vetőmagcsomagokat abból a százból, amelyet itt élő családoknak osztottak ki az *Öngondoskodó háztartások – Zöldellő kertek* program keretében.

Dinnyés Ferencné Mária, valamint Oláh Éva és tizenkét éves fia, Tamás a plébánia udvarán veszi át a húszféle vetőmagot tartalmazó csomagot a sajtónyilvános eseményen. Écsy Gábor, a Katolikus Karitás országos igazgatója tájékoztatást ad a programról: „Idén megszervezte 4122 család csatlakozott a többéves hagyományra visszatekintő programhoz, amelynek célja a családok öngondoskodásának segítése. Több mint tizenhatmillió forint értékben adtunk át vetőmagokat a családoknak, és a következő hónapban hat-

ezer palántát is kiosztunk. Öröndetes, hogy évről évre nő a programhoz csatlakozó háztartások száma. Igény esetén a föld megműveléséhez szükséges eszközöket is adunk. A vetőmagcsomag alapvető konyhakerti növények – sárgarépa, zöldborsó, bab, dughagyma, uborka, spárgatök, kukorica, karalábé, spenót, saláta, sütőtök, cékla, cukkini, karalábé és retek – magvait tartalmazza. Ezek a növények nagy segítséget jelentenek a családok mindennapi ellátásában. Örömmel segítünk, mert látjuk a munkánk eredményét. Idén az öngondoskodó háztartások programját az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a Nemzeti Agrárkutatási és Innovációs Központ, valamint a Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem támogatta. Adományokat a Katolikus Karitás 1356-as adományvonalán lehet felajánlani.”

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye karitászszervezete a Szent Erzsébet Karitás Központ. Igazgatója, Csorba Gábor elmondja, hogy

„Örömmel segítünk, mert látjuk az eredményét”

Vetőmagcsomagot adott át Bajnán a Katolikus Karitás

Bajnán száz, az egész főegyházmegyében pedig több mint kétszáz háztartás vesz részt a *Zöldellő kertek* programban. „Az élni akarást szeretnénk ösztönözni, felszítani az emberekben az öngondoskodás vágyát, hogy tegyenek magukért, legyen életkedvünk. Ebben a különösen nehéz, vírusos időszakban ezt szeretnénk erősíteni az anyagi segítséggel, és kifejezni együttérzésünket az itt élők iránt.” Csorba Gábor tájékoztatása szerint a főegyházmegyében százötvenhat plébánián ezer önkéntes dolgozik. „Tevékenységünkkel arról igyekszünk tanúságot tenni, hogy Isten nem hagy el minket a nehézségekben.”

A Katolikus Karitás a vetőmagok átadása után sem engedi el a családok kezét. A szervezet egy vetési segédlettel is hozzájárul a növénytermesztés sikeréhez, és munkatársai a továbbiakban folyamatosan figyelemmel kísérik majd a kerti munkálatokat, segítenek a családoknak, hogy valóban az asztalukra kerülhessen a termés.

A bajnai plébánia példát ad a programban részt vevőknek. Nyíri Róbert esperes-plébános is tudja, milyen fontos ez.

Örömmel mutatja meg a szépen előkészített veteményest és a gyümölcsfákat. Mindez Kovács Gyuláné Kati néninek köszönhető, aki harminc éve a mindenek a plébánián. Büszkén veszi elő a Szent Adalbert-díjat, amit tavaly kapott. „Megbecsülnek engem” – mondja.

Nyíri Róbert szerint idén jó eredménnyel kecsegtet a vetőmagprogram. Most, hogy a vírus miatt az emberek otthon voltak, és kevesebb a pénzük, sokan ráeszméltek: itt a kert, érdemes kezdeni vele valamit. Sokan felszántották a portájukon az eddig gazos, füves területeket, előkészítették a talajt a vetésre.

„Az ültetési kedv attól is függ, hogy milyen az emberek közötti viszony. Bajnán az atya tartja a kapcsolatot a családokkal, másutt a karitás önkéntesei mutatják meg, hogyan kell gondozni a növényeket, és akár együtt is kapálnak a támogatott családokkal. Ez a program nem csupán a vetőmagról szól, hanem a családok komplex segítségéről” – világít rá Márton Andrea, a Szent Erzsébet Karitás Központ szakmai irodavezetője.

A plébános és a karitás

munkatársai kíséretében ellátogatunk a támogatott családokhoz. Marika néni az Arany János utcában lakik. Szépek errefelé a házak, itt a kertek legtöbbje be van ültetve.

„Idén a hűvös időjárás miatt csak később kezdődhetett a veteményezés – meséli a házigazda. – Ma reggel is hideg volt, 3 fok, ezt nem szeretik a zöldségek. Eső sem esett, ha nem öntöztem volna, nem kelt volna ki a borsó. Tavaly nagyon szép termést adott. Elég az egész családnak, amit erre a háromszáz négyszögöltre ültetek.” Marika szívesen van a kertben. „Egyedül csinálgatom, szeretem. Ha elfáradok, leülök a szomszéd Marikával. Ő is nagyon szereti a kertet. Megbeszéljük a tapasztalatokat, cserélgetjük a növényeket.”

Két másik családot is felkeresünk, ők a templom közelében laknak, szomszédok. Az egyik udvaron két ház áll: az egyik a szülőké, a másik a már családot alapított lányuké. Hátral a nagy kertet előké-

szítették a vetésre. „Mi ezt látjuk a szüleinktől, és ezt vittem tovább én is. A lányaim – főként Anita, sőt a gyermekei, Leila és Péter is – látják, hogy mindennap jövök hátra, így ők is jönnek. A gyerekeknek saját veteményesük van, a kis kertjükben már kibújt a hagyma” – mutatja Judit.

A szomszédban Oláh Éva és a tizenkét éves Tamás kalauzol bennünket. Tamás büszkélkedik: „Én ültettem ezt az egész részt, a sárgarépat és a hagymát” – mondja.

Nyíri Róbert plébános arról beszél, hogy egyfajta megújulást lát Bajnán. „Budapest közel van, szerencsésebb felújítani a nagymama házat, és ingázni az otthon és a munkahely között.” Szeretné, ha nagyobb lenne az összetartás az emberek között. „A korábbi mentalitást kellene feltámasztani. Régen az emberek törődtek a leszakadókcal, most a jó módúaknak leginkább csak magukra van gondjuk” – sóhajt.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

Akikért a harang szólt Minszkben

Sok ezren máig hordozzák a csernobili tragédia nyomait

Tadeusz Kondrusiewicz (Тадэвуш Кандрусевіч) belarusz emeritus érsek a csernobili katasztrófa áldozataiért mutatott be szentmisét Minszkben a nukleáris robbanás 35. évfordulóján, és húzta meg a „Nagaszaki-harangot” a Szent Simon és Ilona-templom közelében.

Minszk emeritus érseke koszorút helyezett el az emlékhelyen, majd 35-ször húzta meg az emlékharangot az április 25-i, vasárnapi szentmise után: mindazokért, akik az 1986. április 26-i csernobili katasztrófában veszítették életüket, és azokért is, akik a sugárzás miatt éltek és élnek súlyos betegségeket hordozva.

A „Nagaszaki-harang” emlékmű, melyet a radioaktív sugárzás valamennyi áldozatának emeltek.

„A Hirosimára és a Nagaszakira ledobott atombomba, csak úgy, mint a csernobili katasztrófa, feje tetejére állította a világot – mondta Tadeusz Kondrusiewicz. – Nem azért emlékezünk meg Hirosimáról, Nagaszakiról, Csernobilról, Fukusimáról és más szerencsétlenségekről, hogy felteppjük a még be nem gyógyult sebeket, hanem hogy megelőzzük a hasonló tragédiákat a jövőben” – mondta az emeritus belarusz érsek.

„Ez volt a legsúlyosabb, ember okozta katasztrófa a világtörténelemben, és hatásait máig érezzük – mutatott rá Tadeusz Kondrusiewicz. – A mi népünk, csakúgy, mint mások, különösen a szomszédos Ukrajna és Oroszország három és fél évtizede küszködik a radi-

oaktív pandémiával” – fogalmazott a főpásztor a *Catholic.by*, a belarusz katolikus egyház weboldala szerint.

Kondrusiewicz emeritus érsek az évforduló alkalmából újra megköszönte az or-

rófa legalább hétmillió embert érintett valamilyen formában.

A Caritas Belarus katolikus karitatív szervezetnek napjainkban is a feladatai közé tartozik a csernobili tragédia miatt megbetegedett emberek támogatása. „Az Egyház foglalkozott a túlélők lelki támogatásával is, ahol csak lehetséges volt” – tette hozzá az érsek.

Ferenc pápa nemrég elfogadta Tadeusz Kondrusiewicz

vosok és a humanitárius szervezetek munkáját, melyek a sebesülteket és a betegeket segítették.

Sok ezren haltak bele a sugárzás miatt kialakult betegségekre, például rákba a robbanás óta eltelt harmincöt évben. Az Ukrajna területén található csernobili atomerőmű mindössze kilenc kilométerre fekszik a belarusz határtól, a nukleáris szennyezés súlyosan érintette Fehéroroszországot is, szennyeződtek a mezőgazdasági területek, és a kataszt-

érsek lemondását, nem sokkal azután, hogy a főpásztort újra beengedték Belaruszba, négy hónapos kényszerű száműzés után. A minszk-mohiljavi érsek-metropolita 2021. január 3-án vonult nyugdíjba, azon a napon, amikor betöltötte 75. életévét. Búcsúmiséjén megígérte, aktívan fog szolgálni emeritus főpásztorként is.

Forrás: Catholic News Agency
Fotó: Catholic.by
Fordította: Verestői Nárcisz

Indiában drámái a járványhelyzet

Az egyházak a rászorulóknak segítségére sietnek

A Covid-19-járvány elsöprő hulláma miatt Indiában több államban a templomok is bezártak, nem tartanak nyilvános liturgikus eseményeket. A pandémia miatt milliók kerültek a szegénységi küszöb alá, elveszítve megélhetésüket.

A mumbai főegyházmegyében egyelőre azt jelentették be, hogy a templomok április 30-ig maradnak zárva. Oswald Gracias bíboros, Mumbai érseke útmutatót tett közzé a szentségek kiszolgáltatásához és a temetésekhez, videóüzenetben buzdítja a papokat, hogy tartsanak be minden óvintézkedést. A keresztelés, bérálás csak korlátozott számú résztvevővel engedélyezett, a házasságkötéshez a hivatalos kormányzati szervektől kell engedélyt kérni, mert kijárási korlátozás van érvényben. A bengaluruui főegyházmegyében is felfüggesztettek minden nyilvános szertartást, de a templomok nyitva maradnak.

India jelenleg a koronavírus-járványtól leginkább sújtott országok közt – az Egyesült Államok és Brazília után – a harmadik a sorban. A kétszázmillió lakosú Uttar Prades államban terjed a legintenzívebben a járvány, de kritikus a helyzet Odisa (Orisza), Pandzsáb, Cshattisgarh, Andhra Prades, Bihar és Nyugat-Bengál államokban is.

Narendra Modi miniszterelnök április 20-án bejelentette, hogy a járvány második hulláma (Indiában a mostanit nevezik a pandémia második hullámának, mert a világszerte első, tavaly tavaszi hullám lényegében nem érintette a szubkontinentet – a szerk.) vihként sújtott le az országra, de azt kérte a helyi vezetők, hogy a teljes kijárási korlátozást csak utolsó eszközként vezessék be.

A második hullám során a PEW Research Center adatai alapján harminckétmillió ember került a szegénységi küszöb alá, a középosztály tagjai nélkülözők lettek. Megfigyelők szerint a járvány több évtizedre vetette vissza a gazdasá-

gi és társadalmi fejlődést az országban, ahol azért küzdenek, hogy százmilliókat emeljenek ki a szegénységből. Dzsajati Gos gazdasági szakértő úgy látja, a Covid-járvány hatalmas

mértékben lelassította India növekedési ütemét, és a korábbinál sokkal nagyobb egyenlőtlenséget teremtett a társadalom tagjai között.

A keresztény egyházak a legnehezebb helyzetben lévők, a szegénységi küszöb alatt élők, a napszámosok, a bevándorló munkások segítségére sietnek. Dzsosuvu Peter, az Indiai Egyesült Evangélikus-lutheránus Egyházak (UELCI) főtitkára szerint a legszegényebbeket sújtják a leginkább a korlátozások.

Minden keresztény felekezet fokozta a segítségnyújtást, támogatják a legszegényebbeket, ételt osztanak azoknak, akik elvesztették megélhetésüket. A kormány a járvány elején elrendelte, hogy csak a hivatalos állami szervezeteken keresztül lehet ételt és elsődleges szükségleti cikkeket osztani, és ezzel patthelyzetet teremtett az egyházak és a civil szervezetek számára. Később úgy rendelkeztek, hogy folytathatják tevékenységüket azzal a feltétellel, hogy tájékoztatják a kormányzatot az általuk végzett humanitárius tevékenységről és betartják az érvényben lévő rendelkezéseket.

Forrás: Fides; AsiaNews
Fotó: Avvenire
Fordította: Thullner Zsuzsanna

Igent mondok

Elkezdődött Magyarország eddigi legnagyobb női lelkigyakorlata

Igent mondok címmel indított harmincnapos online női lelkigyakorlatot a száz éve alapított Jézus Szíve Társasága két szerzetesnője és két világi segítőjük. A lelkigyakorlat szentmisével vette kezdetét, amelyet Vízi Elemér jezsuita tartományfőnök mutatott be a pesti Jézus Szíve-templomban május elsején.

5500-an csatlakoztak a Kárpát-medence minden részéből a lelkigyakorlathoz, amely Szűz Mária életének szemlélésével kívánja közelebb vinni a résztvevőket ahhoz, hogy ők is igent mondjanak arra az életre, amit Istentől kaptak. Közülük a járványügyi intézkedések miatt mintegy százan lehettek jelen a nyitómisén, a többiek online módon csatlakozhattak a szertartáshoz is.

A szervezők, Balla Erika SJC, Mézinger Gabriella SJC, Jacsó Annamária és Szebedy Bolda szentmise eleji beszámolójából kiderült, a magyar egyház történetében egyedülálló módon sokan, 5500-an vesznek részt ezen a női lelkigyakorlaton. A rendezvény amiatt is különleges, mert erős imaháttérrel szerveztek: sokan imádkoznak a résztvevőkért, és mindennap más-más lelkipásztor mutat be értük szentmisét.

A létrejöttének 100. évfordulóját idén ünneplő Szent Ignác-i lelkiségű, magyar alapítású női szerzetesrend, a Jézus Szíve Társasága a kezdetektől elköteleződött a nők szolgálatára.

Ez jelenleg női lelkiségi műhelyek szervezésében, lelkigyakorlatokban és hivatásukat kereső nők kísérésében, valamint szükséghelyzetben lévő nők segítségével valósul meg.

A két szerzetesnővér és két fiatal világi együttgondolkodásából származó lelkigyakorlat a járványhelyzetben egyedülálló módon tud összefogni sok-sok nőt, akik az e-mailen elküldött napi összeállítás (szentírási részeket, valamint egy képi és egy zenés inspiráció) segítségével tudnak – a szervezők szándéka szerint – 30-60 percet imádságban tölteni.

Vízi Elemér szentbeszédében arról beszélt, hogy az igent mondásnak a szépségét és a küzdelmét is ismerjük: reggeltől estig rengeteg impulzus ér minket, amelyekre igent mondhatunk. Fontos, hogy miként mondunk igent, de a legfontosabb, hogy mire tesszük. Mária keresi a választ Istentől, és ez az igent ilyen módon kiemel a hétköznapi-

ból, de az, hogy kimondja az igent, vissza is viszi a mindennapokba.

A tartományfőnök arra is rámutatott, hogy Mária nem rögtön mondta ki az igent, hanem a harmadik alkalommal, előtte összezavarodott, aztán kérdéseket tett fel, hogy jobban megismerje Isten akaratát, jobban elmélyítse azt a hívást, amivel találkozott. Hogy Mária igenje mennyi idő alatt született meg, azt nem tudjuk, de azt igen, hogy megküzdött érte. Azért tudott igent mondani, mert otthon volt saját magánál, így tudta érzékelni Isten üzenetét.

Mária igenjében több szépség is felcsillan – tette hozzá a szónok. Küzdelmében ott tükröződik a Teremtő igenje a világra. Ugyanúgy élet születik belőle, van benne kreativitás, lendület. Ez az igen kiemelkedik a saját igenjeink közül, amiket mi magunk a saját elgondolásunk szerint akarunk létrehozni. Az igazi alázat, az Isten akaratához való hűség a figyelmünket elviszi valami nagyobb felé. Szolovjov mondta, az a szép, amiben egy felsőbb létező jelenlétét, valóságát megtapasztalhatjuk. Olyan ez, mint a szén és a gyémánt különbsége: ugyanabból az anyagból vannak, és mégis a gyémánt megnyit egy távlatot, megérinti a lelkünket.

Mária igenje megnyitja a jót, hogy a saját magunk igenjét mi is keresni tudjuk. Megtanulhatjuk belőle a bizalom gesztusát: Történjék velem szavaid szerint. Másképpen úgy is megfogalmazhatjuk ezt: átadom neked magam.

Mária kockáztatja az életét ezzel az igennel, az életét is kockára teszi. Isten ezért cserébe megerősítést ad nemcsak számára, hanem környezetének számára is: József is utasítást kap álmában. Ahogy Ferenc pápa mondja, aki kockáztat Istentért, azt Isten nem hagyja cserben.

Az is nagyon jelentős Mária igenjében, hogy utána nem zárkózik magába: Erzsébethez megy, hogy szolgáljon. Az Istennek kimondott igen mindig mások felé visz.

Akkor nem magunkat keressük, hanem azt mondjuk Istennek: „Jöj-jön el a te országod!”, azaz: legyen úgy, ahogy Te akard!

Vízi Elemér a lelkigyakorlat szervezőihez fordulva azt kívánta, hogy ahogy Mária igenje áldássá lett, úgy az ő igenjük is váljon gyümölcsözővé sokak számára. A lelkigyakorlatolóknak pedig, akik a részvétellel igent mondtak Istentől, azt kívánta, tudják úgy megőrizni az otthonukat, hogy imádkozni lehessen benne, hogy meg tudják őrizni a hű-

séget a lelkigyakorlathoz, és ez az igen tegye széppé a lelküket, rá tudjanak csodálkozni arra, amit Isten végigvisz az életükben.

A lelkigyakorlatba a Mária Rádióon keresztül is be lehet kapcsolódni, mindennap 12 órakor egy negyed-órás összeállítás révén. A harminc nap alatt három egymást követő vasárnapon (május 9., 16. és 23.) 19 órai kezdettel online vezetett imába való bekapcsolódásra is teret nyitnak. Egy-egy alkalommal is részt lehet venni, a vezetett ima után lehetőség lesz véletlenszerűen létrehozott kiscsoportokban beszélgetni.

A résztvevőket imaanapló írására is biztatják a szervezők, valamint arra, hogy egy egyedi Facebook-keret használatával a közösségi oldalon is vigyék hírt, hogy részt vesznek a lelkigyakorlaton.

A lelkigyakorlat szentmisével zárul majd május 30-án délután. A helyszín később körvonalazódik.

Agonás Szonja
Fotó: Merényi Zita

A koronavírusos betegek és a haldoklók szolgálatában

Vukovich Mártont 2009-ben szentelték pappá. 2020 augusztusától káplán Kistarcsán, ahol a városi kórházban vagy otthonukban gyakran látogatja a betegeket, a haldoklókat. Covid-osztályra is hívták a kistarcsai kórházba, ahová külön engedéllyel tudott bejutni.

A találkozásunkat megelőző héten Vukovich Márton meglátogatott egy, a kistarcsai kórház Covid-osztályán fekvő, a plébániai közösséghez tartozó koronavírusos házaspárt és mindazokat, akik szeretnék volna szentségekhez járulni. A látogatás előtt be kellett öltöznie védőruhába, és még az oltáriszentséget is át kellett tennie egy kis fertőtlenített üvegbe. „A házaspár, amikor meglátott, elsírta magát. Nagyon meghatódtak, hiszen senki nem látogathatta őket – emlékezik a találkozásra Marci atya. – Elmondunk egy Miatyánkot, megáldoztattam és megáldottam őket. Nem tölthettem bent sok időt, nehogy elkapjam vagy terjesszem a vírust. De láttam a tekintetükben, mennyire megváltoztak az érzéseik, hogyan gyógyítja Jézus a betegséget, a halálos szorongásukat. Elkezdtém misekilencedet mondani a beteg házaspárért, és mire befejeztem, a feleség kikerült a kórházból. Remény van arra, hogy a férje is meggyógyul, és hazamehet.”

Amikor beteghez hívják, azonnal indul. Nincs idő semmi másra, ha haldoklóhoz vagy szenvedőhöz kell menni. Az elmúlt időszak megismertette azzal a szenvedéssel is, amit a koronavírusos betegek élnek meg. „A Covid-osztályon átélhetővé válik a Golgota. Amikor a fájdalom megérint az ember életébe, szinte mindig rettegést, lázadást vált ki. Van, aki beleroskad a szenvedésbe, mások kihátrálnak mögüle. Előfordul olyan is, hogy a beteg a szentek példájára elfogadja a szenvedést Jézus Krisztus erejével, és fel is ajánlja.” Amikor Marci atya szenvedővel találkozik, a szemébe néz, és közvetlen, barátságos mosollyal megszólítja. Ettől megnyílnak a betegek, és nem zárkoznak be a fájdalomukba, félelmükbe. Elfogadják a szentségeket, még akkor is, ha a családtagok előzetesen attól tartottak, hogy nem így lesz. Nem talál-

kozott még olyan szenvedővel, aki visszautasította volna a szentségeket – meséli Marci atya.

Véleménye szerint a beteg ember életében a legerősebb érzés a szorongás. Nem csak amiatt, mert itt kell hagynia a földi életet, és nem is csak a halálfélelem okán. Ezeknél az érzéseknél szinte erősebb az a szorongató aggodalom, hogy mi lesz a családtagjaikkal, ha ők már nem tudják támogatni, szeretni őket, ha nem tudnak többé gondoskodni róluk. Ez az aggodás befelé fordítja a szenvedőket, nem mernek megnyílni senkinek, sőt nemegyszer össze is veszenek azokkal, akiket a leginkább szeretnek. Ám amikor biztonságban érzik magukat, feloldódnak a gátlásaik – ezt tapasztalja a kistarcsai káplán. „Először a szorongásokat kell oldani. Erre az elismerő szavak a legalkalmasabbak. Azt mondom a betegeknek: örülök neked, megdicsérek, köszönöm, hogy vállalod a szenvedéseket, értékes ember vagy, nagyra becsüllek. Kifejezem iránta a hálámat.” Marci atya a szenvedőknek az örök életéről beszél, amelyre meghívta őket Jézus. A haldoklókat megnyugtatja, hogy közben tudnak majd járni az itt maradókért.

Legutóbb egy nyolcvanhat éves koronavírusos beteg haldoklásához hívták házhöz. A családban mindenki fertőzött volt, több generáció élt együtt. Mielőtt belépett a lakásba, beöltöztették: két maszkot, két gumikesztyűt, köpenyt és sapkát adtak rá. Három percet kapott arra, hogy el-lássa a nyári konyhában ülő nénit, aki jajgatott fájdalomában, de nem akart kórházba menni, otthon akart meghalni vagy meggyógyulni. Az imádság után olajjal kente meg a beteg homlokát. Fültisztító pálcikát mártott az olajba, hiszen a fertőzöttet nem érinthette meg. Elmondta a betegek szentségének szövegét, majd megáldotta a nénit. „Sietni kellett nagyon. Ebben a helyzetben még gyóntatni sem lehet, mert nem mehetek közel a beteghez, és nem tölthetek vele sok időt, hogy elkerüljük a fertőzést. Amikor kijöttem, mindent le kellett fertőtleníteni, a szentségtartót és az olajtartót is” – idézi fel a temetés előtti utolsó találkozás emlékeit a lelkipásztor.

Talán kissé csendesedett a járvány második hulláma, amikor február

2-án az evangélikus lelkésszel és a református lelkészével végigjárták a kórházban az osztályokat. A betegek világnapját ünnepelték így: énekeltek, imádkoztak, ő szentségeket szolgáltatott ki.

Marci atya családjában hagyománya volt a betegek szolgálatának. Az édesanyja fogorvos volt, otthon rendelt, így a lakásukban mindig ott várakoztak a páciensek. A rokonok és az ismerősök sokat meséltek neki a nagyapjáról, aki 1969-ben meghalt, így nem találkozhatott vele, de vonzó, követendő mintát hagyott az unokájára. A nagyapa orvos volt, akit a magyar állam lefokozott, mivel horthysta orvosezredesi rangot viselt. Marci atya a róla hallottakból tanulta meg, hogyan lehet egyszerű embereket szenvedélyesen szeretni. A nagyapja minden este letérdelt a feszület elé a szolgájával, és együtt imádkoztak. A szentmisék után pedig a sekrestyében mindig volt egy jó szava a paphoz. A nagyapjáról szóló történetek ma is sokat jelentenek Marci atyának.

„Mindig szerettem templomba járni. Egy idős kanonok azonban nem engedte, hogy ministráljak, pedig szerettem volna – idézi fel a gyermekkori emlékeket, amelyek a papi hivatás felé terelgették. – A szüleim elváltak, és hétéves koromtól Kenyeribe, erre a Celldömölk és Sárvár között fekvő kistelepülésre kerültem rokonokhoz. Ők neveltek engem. Édesanyám látogatott, amikor csak tudott. Már óvodáskoromban is ott, a rokonaimnál töltöttem a nyarakat. Iskolás voltam, amikor új papot kaptunk, Takács Ferenc atyát, aki ministrálni hívott. 1990. október 27-én kértem tőle egy *Hozsannát*. Nagyon szép idézetet írt az énekeskönyvbe, és azt kérdezte, mi szeretnék lenni. Mondtam neki, hogy pap. Sugárzóan boldog ember volt, és én is olyan szerettem volna lenni, mint ő. Ekkor, tizenkét évesen született meg bennem a vágy, hogy pap lehessen. Takács atyával ma is tartom a kapcsolatot, és ma is féltve őrzöm a tőle kapott *Hozsannát*, benne pedig Boldog Apor Vilmos képét, aki a papi hivatásom védőszentje.”

Kamaszkorában Marci atya nem volt lázadó típus. Mint mondja, a papság iránti vágy mindig erősebb volt benne, mint a család utáni

vágy. Sátoraljaújhelyre vették fel, a Kossuth Lajos Gimnáziumba, otthon pedig az 1992-ben létrehozott piarista kollégium lett, amely közel volt az iskolához. „A piarista atyák a pártfogásukba vettek, nagy hatással voltak az életemre. Sokszor kirándultunk Kassára, jártunk kulturális rendezvényekre, a magyar színházba. A kollégium rendszeres látogatója volt Jelenits István atya. Sok barátom volt, és mindvégig erősen élt bennem a vágy, hogy misézhessek. Érettségi után, 1997-ben felvételiztem az esztergomi szemináriumban. Ott kialakult egy baráti kör, most is szoros a kapcsolatunk. A papi közösség nélkül létezni sem tudnék. Sokszor találkozunk, készülünk a papszentelési évfordulónkra is. A Vinculum Caritatisban, Szabó Ferenc jezsuita atya közösségében is erősödik a hivatásom.”

Vukovich Márton sokan nem támogatják a papi hivatásában, mégis kitartott. Tizenkét évig volt kispap, nem hat évig, mint mások. A szerzetesi hivatás is vonzotta, főként a minorita ferences és a pálos rendi élet, de aztán esztergom-budapesti főegyházmezgyés, majd váci egyházmegyés kispap lett. 2002 és 2004 között két évet töltött Kecskeméten, idősök otthonában dolgozott. Utána Miskolcra került, a Magyar Máltai Szeretetszolgálatnál hajléktalanokkal is foglalkozott. Mindennap hajnali háromkor kelt, fél hatkor már a betegeket szállító autón volt. Az volt a feladata, hogy feltegye a kerekesszékeket a kisbuszra, és útközben fi-

gyelemmel kíséje a fogyatékos gyermekeket. 2005 márciusától jelölt volt Pécsen, a pálos kolostorban, majd szeptembertől Dabas-Gyónra mehetett kispapként szolgálni az ottani idősök otthonába. 2006-ban szentelték diakónussá. A papszentelését 2009-ben a váci székesegyházban ünnepelte, az újmiséjét pedig Hernádon, ahol akkor már két éve a hívek szolgálatában állt. Hatalmas ünnepeket rendeztek a hernádiak, megerősítő érzés visszaemlékeznie erre. Papi pályafutásának útján Újlengyel, Nyáregyháza, majd Inárcs következett. Ez utóbbi településen 2017 és 2020 között volt káplán. Úgy érzi, főleg az idősebbekhez és a betegekhez van hivatása.

„Amikor vágyunk valamire, és az teljesül, olyankor boldogok vagyunk. Én minden reggel arra vágyom, hogy misézzek” – magyarázza boldogsága és lelkesedése okát. – „Imádkozom a fatimai Szűzanyához a betegekért és a papi hivatásokért. Szűz Mária köpenye mindig menedéket nyújt nekünk, ő elvezet minket Jézushoz. Igyekszem megújítani a Mária-tiszteletet a rám bízottakban is, hiszen Mária újraépíti az életünket és megvéd bennünket. Jelenlétét, anyai támogatását egész életemben erősen éreztem, bárhová vitt is az élet” – hangsúlyozza a kistarcsai káplán, és így búcsúzik: „Kérem a kedves testvérek imáit, hogy a Jóistennek tetsző, hűséges és igaz pap lehessenek.”

Vámossy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

Április 30-án 10 órakor Várszegi Asztrik püspök, emeritus pannonhalmi főpát, a tihanyi bencés közösség tagjai, valamint a régészeti feltárásban közreműködő szakemberek jelenlétében ünnepélyesen felemelték a körmeneti keresztet ábrázoló középkori sírkövet, majd halotti szertartást végeztek a kriptában a

középkorban és a kora újkorban eltemetettek lelki üdvösségéért.

A „Tihanyi Királykripta multidiszciplináris kutatása” projekt keretében az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat munkatársai április 30-án, pénteken kezdték meg a régészeti feltárást. A munkálatok első lépéseként Módy Péter

szobrászművész-restaurátor és segítői felemelték a csavart nyelű körmeneti keresztet ábrázoló középkori márvány sírkövet, amelyet az altemplom déli falából 1953 szeptemberében helyeztek a tér közepén téglából akkor kialakított síremlék közepébe.

Ezután a tihanyi bencés közösség tagjai Várszegi Asztrik

püspök, emeritus pannonhalmi főpát, Mihályi Jeromos tihanyi perjel és Sárjai-Szabó

Kelemen győri perjel vezetésével imádságot végeztek a kriptában a középkorban és a

Ima a halottakért Felnyitották a Tihanyi Királykriptát

kora újkorban eltemetettek, valamint a tihanyi apátsági templom alatti 18. századi szerzetesi kriptában eltemetett bencés szerzetesek lelki üdvösségéért.

Az imádság után Mende Balázs Gusztáv paleoantropológus vizsgálta meg és helyezte megfelelő környezetbe – előkészítve a kutatásra – a sírkőlap alatt 1953-ban faládákban letárolt embericsont-maradványokat.

A márvány sírkövet ideiglenesen a tihanyi apátsági templom Jézus Szíve-oltára mellett helyezték el szép kivitellű tárolóban.

A feltárást május első hetében falkutatással folytatódik.

Forrás:
Tihanyi Bencés Apátság
Fotó:
Pazirik Informatikai Kft.

Nem kell elnézést kérned, hogy meg fogod szűrni az ellenfeled

Interjú Dejcsics Konrád bencés szerzetessel

(Folytatás az 1. oldalról)

– Történelmi előzménye van ennek. 1939-ben indult az első tanév a gimnáziumban. Fényképek bizonyítják, hogy a testnevelés keretében már akkor is vívtak a bencés diákok. Két szerzetes is volt a vívók között: Pálmai Godofréd és Szennay András főapát. 2006-ban kezdtük fölleveníteni ezt a hagyományt. Csodálatos időszak volt! Idén szeptemberben lesz tizenöt éve, hogy újrakezdtük a vívásoktatást az iskolában. Az akkori igazgató, Hardi Titusz atya elé tártam a kérésemet, és azonnal igent mondott. Ez volt a válasza: Csináld, támogatlak. A testnevelő kollégák által kialakított, már meglévő oktatási rendszer volt annyira rugalmas, hogy be tudta fogadni ezt az új kezdeményezést. Eleinte az edzések előtt minden alkalommal ki kellett ürítenünk egy osztálytermet, és darabonként szedtük össze a vívófelszerelést is. Hamarosan azonban segítséget kaptunk a győri vívóktól, így szinte egyik pillanatról a másikra sikerült felszerelnünk. Akkoriban mintegy húsz diák járt az edzésekre, most nyolcvan, a hetedikesek pedig órarendi keretben, bontott csoportokban, heti két órában vívnak. A főapátság fenntartásában működő más iskolákban is bevezették a vívást. 2014-től erősít bennünket Polgár Pál, a Magyar Vívószövetség korábbi főtitkára. Ő lett a vívómesterünk, és nagy lendületet adott mindannyiunknak, nem csak a gyerekeknek. A szerzetesek életében is jelentős változás állt be: Pali bácsi hatására többen elkezdtek rendszeresen futni, ma már tízen vagyunk.

– A Tenkes kapitányának vagy Obi-Wan Kenobinak köszönhet a pannonthalmi vívóélet?

– Édesapámnak és édesanyámnak egy munkatársa fiának. A családnak sokat tett a sportpályafutásomért. Édesapám életéhez hozzátartozott a mozgás, birkózó volt és karatézó. A családnak sokat biciklizett. Egyszer meglátogattuk azt az ismerős fiút, aki vívó volt a Szombathelyi Haladásban. Láttuk a fegyverét, a felszerelését és az érmeit. Ez annyira megragadott, hogy tízéves koromban én is vívni

kezdtam. Addig atletizáltam, futottam és távolugró voltam. A gimnáziumot a győri bencéseknél végeztem, ott nem foglalkoztam a vívással, de éjszakaiként gyakran álmodtam, hogy vívok. Az egyetemen aztán újrakezdtam, és ma is hozzátartozik az életemhez ez a sportág, bár több időt töltök a futással. De álomban ma is sokszor látom magam vívni.

– Mi fogta meg ebben a sportágban, és miért szereti ma is?

– A vívás gondolkodó sport. Tisztában vagy azzal, hogy mit tudsz? Képes vagy előre látni, túl tudsz-e járni a másik eszén? Hogy a tested mire képes, milyenek a reflexeid, milyen a formaérzéked, mennyire vagy laza – ezek adottságok, amelyeken lehet javítani. Ám a vívás komplex gondolkodás is és játék az ellenféllel. Parád, röpöszt – védés és visszatámadás. Megfogom a másik pengéjét és visszaszászúrok. Fontos az is, hogy meg kell tanulnunk kikapcsolni a reflexeinket. Például azt az ösztönös reakciót, hogy ha valaki közelít felém, és meg akar szűrni, akkor automatikusan hátralepek. A vívás megtanít arra, hogy ha támadnak, előre is léphetek. Vagy ott van egy másik reflex: ha közelít felém a penge, ráhúzom a kezemet. Pedig valójában úgy is háríthatok, hogy a pengém először az ellentétes irányba indul el; ez a körhárítás, ami nagyon hatékony.

Ezeknek a természetessel elmentés mozgásoknak számomra van egy bizonyos természetfeletti tartalmuk. Ha kikapcsoljuk az ösztönös védekező mechanizmusainkat, többre leszünk képesek. Az élet más területein is érdemes átgondolnunk a menekülőutjainkat, így meg tudunk nyílni más, nagyobb összefüggések előtt. Szerintem ez az igazán izgalmas ebben a sportban.

– De azért le kell győzni a másikat...

– Így van. A félelem nem előny ebben a sportágban. Céltudatosság és jó adag önérvényesítés is kell ahhoz, hogy valaki jó vívó legyen. A mesterünk azt szokta mondani, a pannonthalmi diákok olyan jól neveltek, hogy előre bocsánatot kérnek az ellenféltől, amiért meg fogják szűrni. De a jó vívók megszűrik. A vívás nekem leginkább játék. Játsszom a fejemben mindazzal, amit megtanultam. Merem-e kombinálni, szokatlan lépésekben alkalmazni, amit tudok? Találékony, kreatív és szabad vagyok-e? És képes vagyok-e túllépni a megtanultak határán? Számomra ez az, ami izgalmas.

– Mi a legnehezebb a vívásban?

– Talán az, hogy nagyon jelen kell lenni minden pillanatban, és nem csak testben. Koncentrált figyelemre van szükség, különben könnyen

elveszíti az ember az asszót. A gyerekeknél gyakran tapasztalom, hogy fellépnek a pástara, de fejben nincsenek ott, és az első öt szúrását úgy bekapják, hogy azt sem tudják, hol vannak. Azt is meg kell tanulni, hogy bár a félelem, az izgulás, a megfelelési vágy és a teljesítményvágy képes embernek erőt adni, mégis ki kell zárni vívás közben, mert akadályoz. Az Istennel való viszonyunkban is ott van a megfelelésvágyunk, és nagyon hozzánk tartoznak a szorongásaink is, de akadályozhatnak bennünket abban, hogy valóban találkozzunk Istennel. Ezeket nem elfojtani vagy legyűrni kell, hanem tudomásul venni, megengedni és elengedni. Az összpontosítást igénylő sportok, mint amilyen a vívás, arra mutatnak példát, hogyan lehet mindez, még a félelmet is, elengedni egy adott pillanatban. Aki igazán tehetséges, az felszabadul, és élvezi is a játékot.

– Egy vívóteremben sokszor parázs hangulat uralkodik, és néhány szúrás után nemritkán már erőből megy a küzdelem...

– Bennem olykor a kudarc érzése tör fel, de ezt éppen úgy el kell engedni, mint az indulatot. Mesélnek nagy karodókról, akik úgy tudtak egy utolsót vágni az ellenfelükre, hogy piros csík maradt a hátukon. Ezek nem szép történetek. Az asszó előtt köszönünk egymásnak, és az asszó után

kezet kell fogni az ellenféllel, bármi történt is. Ebben is nagyon hasonlít a vívás az életre. Vannak bennünk indulatok, de hogy mit kezdünk velük, az rajtunk múlik, a mi döntésünk. Ha haragos vagyok vagy indulatos, akkor is ott állok a cselekvés kapujában. A felelősségemhez és az emberi méltóságomhoz hozzátartozik, hogy nem lépek át egy bizonyos határon. A sportban is így van, ez a fair play.

– Mennyire eredményes a vívópályafutása?

– Nem voltak kiemelkedő eredményeim. Szerencsére a vívás olyan sportág, amelyben mindenki megtalálja a saját versenyét, amit megnyer. Nem voltam jó versenyző típus. Mindig nagy kudarcnak éltam meg, ha nem én nyertem, de hogy abbahagyjam, az meg sem fordult a fejemben. Egy-egy elvesztett mérkőzés után le kellett ülnöm, és csendben dolgoznom a vereséggel. Nagy belső utat kellett bejárnom, míg megtanultam, hogy egy vereségben nem az életem ment tönkre, nem az értékeségem kérdőjeleződött meg, pusztán annyi történt, hogy nem sikerült jó eredményt elérnem. Valaki ezt könnyebben bírja, más kevésbé. Nekem nehezen ment.

– Hogyan gondolkodnak az iskolában az élsportról?

– Ezen a téren hajthatatlan vagyok. A vívásban a versenysportot támogatom, hiszen ez egy olyan sportág, ami versenyrendszerben működik. Nagyon büszke vagyok arra, hogy a pannonthalmi vívók jó eredményeket érnek el a magyar versenyeken. Az iskolai sportolásban persze azért ott van a könnyedség is. Inspirálni, bátorítani, támogatni szeretnék a gyerekeket, másfelől pedig felfedezni, hogy kinek hol vannak a határait. Ez egy nagyon izgalmas dolog. Úgy gondolom, hogy a túlzott elvárásoknak és a kényszernek nincs helye Pannonthalmán. Azt szeretnék, hogy mindenki megtalálhassa a maga útját a vívásban.

– Milyen érzés, és mit ad hozzá az életükhöz az, hogy közösségben sportolnak?

– Mi, szerzetesek futunk és kondizunk is együtt. Brúnó

testvér a Testnevelési Egyetemen végzett, és a szerzeteseknek is tart edzést. A sport olyan nyelv, amelynek segítségével a nagyon különböző élethelyzetekben lévő emberek is megérthetik egymást. Kiemelkedő vívóink otthonos helynek tekintik Pannonthalmát. Járt itt Szász Emese, Mohamed Aida, Szilágyi Áron. Ultrafutóink is már ötödik alkalommal jönnek el hozzánk. Pannonthalma egyik küldetése éppen az, hogy híd legyen az emberek között. A sportolókkal hihetetlenül izgalmas párbeszédet tudunk folytatni. Évrol évré visszatérnek hozzánk olyan emberek is, akik nem járnak templomba, és korábban soha nem voltak még klostorban. Nálunk részt vesznek a liturgián, és boldogok, amikor hallják, hogy a misén imádkozunk értük. Nem győzünk válaszolni a kérdéseikre, amelyek az életünket firtatják. Mi, szerzetesek is mindig nagyon várjuk azokat az alkalmaidat, amikor ritkán látott sportoló barátainkkal találkozhatunk, beszélgethetünk. A világnak egészen más szegletében élünk, de közös nyelvet jelent számunkra a sport, a közös izzadás. Mi, szerzetesek kinyílnak az ő életük valóságára, és a mi életünk is érdekessé válik számukra. Polgár Pali bácsi a vasárnap reggeli vigiliára is elviszi a futókat, mondván: ha meg akarod érteni Pannonthalmát, akkor ott kell lenned az imán a szerzetesközösséggel. Felkínálom neked az életformámat, és ha látsz benne fantáziát, akkor gyere közelebb, és ismerd meg jobban. A közösség ugyanakkor a túlzásoktól is megóv. Amikor maratonra készültem, Hugó perjel atya egyszer oda-jött hozzám, és azt mondta: „Jó lesz, ha meglesz ez a verseny, mert a többiek kicsit keveset látnak.” Ez a néhány szó elég volt ahhoz, hogy megértsem, hol van a helye az élettemben a sportnak, az edzésnek, és hol a közösségnek, az istenszolgálatnak. Akkoriban időt kellett találnom a versenyre készülésre, és ez kicsit átrendezte a szerzetesi életemet. Értékes volt számomra ez a visszajelzés, amelynek hatására világossá vált bennem, hogy ez az életforma egy cél eléréséig fenntartható, de utána nem.

Trauttwein Éva
Fotó: Lambert Attila

+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Értesítés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
 Megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
 Egyépfeladvány előfizetés befizetési negyedéve: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
 Magyar Kurír 10700732 negyedéve: 3686180-51100005 (CIB Bank).

Ha nem hajlik meg, akkor megtörik

Film készül a kommunista diktatúra keresztényüldözéséről

Régi adósságát törleszti a magyar filmgyártás a *Krisztus inge* munkacímével készülő egész estés filmmel. A forgatás április közepén kezdődött az egyik leglátogatottabb hazai keresztény zárandókhelyen, Máriabesnyőn. A rendező Eperjes Károly. A készülő alkotás, amelynek médiatámogatója a *Magyar Kurír*, az ötvenes évek keresztényüldözéstől sem mentes, vészterhes időszakát idézi fel.

A kommunista diktatúra erőszak-szervezete, az ÁVH brutális támadást indított a kereszténység, a szerzetesrendek, az egyházi közösségek ellen is. A valós eseményeken alapuló film ennek az elkerülhetetlen küzdelemnek a fordulataival szembesít. A történet középpontjában a hit pájszával küzdő ferences szerzetes, Leopold atya és a fiatal, ambiciózus ÁVH-s vallatótisz, Keller főhadnagy párharca áll.

Több mint hetven évvel ezelőtt, 1950. június 8-áról 9-ére virradóan egyetlen éjszaka alatt sok ezer embert hurcoltak el erőszakkal a kolos-

torokból, rendházakból. Voltak, akiket börtönbe, másokat internálólé-lyekre, a sztálinvárosi építkezésekre vittek. Nem sokkal később egyetlen tollvonással betiltották, felszámol-ták, és javaiktól megfosztották az összes magyarországi szerzetesren-det, négyet kivéve.

A magyarországi kereszténység legsötétebb időszakáról a rendszerváltás után számtalan hitéleti írás, visszaemlékezés, személyes beszámoló, tudományos kutatás, dokumentum-film és kisfilm született, egész estés filmes feldolgozás azonban eddig még nem.

A *Krisztus inge* alkotói éppen ezért tartották fontosnak, hogy közös történelmi múltunknak erről az időszakáról olyan filmet készítsenek, amely a ma embere számára is átélhetővé és megismerhetővé teszi a kort, az egyházi emberek heroikus helytállását és a hatalom totális háborújának eszközeit.

Az 1950-ben játszódó film történetében Leopold atya azért küzd szerzetestársaival együtt, hogy a háború után újjáéledő országban ismét felvirágoztassa a ferences rendet. Kezdetben a kommunista hatalom nem akadályozza őket a tevékenységükben, még a háború alatt elrejtett kegytárgyaikat is visszakaphatják. Ez a „békés” állapot azonban nem

tart sokáig. Leopold atyát koholt vádak alapján letartóztatják, és hogy megtöriék, kegyetlen kínvallatásoknak vetik alá. Fjodorov őrnagy parancsára egy volt diákját, a vallásnak hátat fordító és a szocialista rendszerben hívó fiatal tisztet, Keller főhadnagyot bízzák meg a beismerő

Nemcsak Károly, Jakab Tamás, Tóth János Gergő alakítják. Jelentős mellékszerepekben többek között Derzsi János, Koltai János, Tordai Teri, Császár Angela és Tóth Augusztina is látható.

Várnai Péter címzetes prépost írása alapján a forgatókönyvet Petrik

vallomás kicsikarásával. Az atya kitartása, ellenállása azonban mindent megváltoztat...

A Nemzeti Filmintézet 300 millió forintos támogatásával készülő *Krisztus inge* harmincnaposra tervezett forgatása április 20-án kezdődött, a felvételek várhatóan május végéig tartanak.

A számos helyszínen és két idősíkon játszódó filmhez többek között Máriabesnyőn, Soponyán, illetve Budapesten rögzítenek jeleneteket. A járványhelyzetre tekintettel a legszigorúbb biztonsági előírások betartása mellett zajlanak a munkálatok.

A főszerepeket Telekes Péter, Gál Tamás, Pásztor Erzs, Eperjes Károly,

András, Horváth Áron és Eperjes Károly írták. A technikai rendezői feladatokat Pájer Róbert látja el. A film egyedi képi világáért a *Made in Hungaria*, illetve *A feltaláló* című film Balázs Béla-díjas operatőre, Csukás Sándor felel. A látványtervező Fekete Mónika, a film zenei világát a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Neszlényi-díjjal kitüntetett Bucz Magor Soma teremti meg.

A *Krisztus inge* producere A *Hídember*, a *Mansfeld*, *Az ajtó* és a *Régimódi történet* című filmeket is jegyző, Balázs Béla-díjas Hábermann Jenő.

Csók Barnabás
Fotó: K. I.

„Megőrizted atyai szívedet...”

Gyászmise a Szent István-bazilikában Snell György lelki üdvéért

Snell György esztergom-budapesti segédpüspök, a Szent István-bazilika plébánosa, a Szent Jobb óra február 26-án hunyt el, a Covid-fertőzés szövődményei következtében. Április 26-án este a bazilikában koncelebrált gyászmisét mutatott be az elhunyt lelki üdvéért Horváth Zoltán, a pesti főtemplom megbízott plébánosa, a budapest-terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz-templom plébánosa.

A szertartás kezdetén Horváth Zoltán emlékeztetett rá: két hónappal ezelőtt a súlyos járványhelyzet miatt a segédpüspök búcsúztatásán Erdő Péter bíboros, prímás csak szűk körben vezette a gyászszertartást. Most azonban lehetőség nyílt arra, hogy a paptestvérekkel, Snell György rokonaival – így a szertartást a Facebookon követő testvérével és családtagjaival –, a hívek közösségével, egykori és közelmúltbeli munkatársaival a szentmisében együtt imádkozhassanak érte.

A homíliát Marton Zoltán László tahitótfalui és szigetmonostori plébániai kormányzó mondta, aki öt évig volt a Szent István-bazilika káplánja, Snell György segédpüspöksége és plébánosi szolgálata idején. Egy személyes hangvételű levelet olvasott fel, amelyet akkor kezdett el írni, amikor 2019 nyarán elkerült a bazilikából, ám amelyet soha nem adott oda Gyuri atyának. Felidézte, hogy Gyuri atya ott volt a Táltos utcai Szent

Kereszt-templomban az újmiséjén. Megható volt, ahogyan Gájer Lászlóval együtt segítették őt, amikor idekerült a bazilikába. Az első lengyelországi, csehtochowai zárandokút is felejtethetetlen volt: „Be-mutatnál a Szűzanyának, és kérted, hogy neveljen meg.”

Marton Zoltán László szerint Snell György püspökké szentelése bizonyította igazán az ő atyai szeretetét. „Nem lettél nagyképű, nem viszonyultál hozzánk máshogyan” – jellemezte. A segédpüspök „gyermekeim-nek” nevezte káplánjait.

Nem „magas lóról” beszélt velük, elnézést kért tőlük, hogy püspök lett, megmaradt olyannak, amilyen volt.

„Hányszor vagyunk mi, papok, püspökök olyanok, akik kitüntetések, címeket keresünk, nagyképűek leszünk, jégszívűek és megközelíthetetlenek.”

A szentmise szónoka szerint Snell György megvalósította azt, amit Ferenc pápa kért a papoktól és püspököktől,

hogy legyenek barátságosak és emberközeliek. „Mi, papok, püspökök hajlamosak vagyunk arisztokratikus magasságokba emelkedni, és teljesen a karrier építésének szenteljük az életünket. Krisztus nem ezt mutatta meg nekünk, hanem azt, hogy aki Istennek szenteli az életét, annak mindig adnia kell a másik embernek.

Te hosszú papi és püspöki szolgálatod alatt is megőriz-

ted atyai szívedet, a szív jószágát, amit hajlamosak vagyunk elfelejteni. Pedig ez az egyetlen feladatunk: Isten szeretetét

megőrizni.”

Az elhunyt segédpüspök nagylelkűen segítette a szegényeket, és megtanította káplánjainak: akinek több van, annak nagyobb a lehetősége a jószívűsége.

Marton Zoltán László idézett egy véleményét: a bazilika kicsit olyan, „mint egy »papi csibekeltető«, és valóban, atya voltál számunkra, nagy szabadságot és kiteljesedést adva. Ritka az ilyen plébános, aki nem lenézően beszél a káplánjaival, nem az erejét fitogtatva viszonyul hozzájuk vagy a híveihez.”

Amikor elkerült a bazilikából, Snell György segédpüspök útravalóul azt mondta neki: „Szeressed a híveidet, szeressed őket nagyon, és akkor megnyerted őket.”

A plébániai kormányzó emlékeztetett rá: egymás között Gyuri bácsinak vagy Gyuri papának hívták az elhunyt segédpüspököt, aki gyakran úgy írta alá a nekik írt levelet: „Öregapátok”. „Az

jegyzéssel vagy kritikával, amiért bocsánatot kért. „Nyilván nem értettünk mindenben egyet, de azt megtanultam tőled: ha valami régi, akkor azt nem kell kidobni az ablakon.”

Az elhunyt segédpüspök nagylelkűen segítette a szegényeket, és megtanította káplánjainak: akinek több van, annak nagyobb a lehetősége a jószívűsége.

Marton Zoltán László idézett egy véleményét: a bazilika kicsit olyan, „mint egy »papi csibekeltető«, és valóban, atya voltál számunkra, nagy szabadságot és kiteljesedést adva. Ritka az ilyen plébános, aki nem lenézően beszél a káplánjaival, nem az erejét fitogtatva viszonyul hozzájuk vagy a híveihez.”

Amikor elkerült a bazilikából, Snell György segédpüspök útravalóul azt mondta neki: „Szeressed a híveidet, szeressed őket nagyon, és akkor megnyerted őket.”

is maradsz számunkra, minden szeretetteddel és küzdelemmel együtt” – mondta Marton Zoltán László, és végezetül a Szűzanya közbenjárását kérte az elhunyt püspökért.

Horváth Zoltán megköszönte a plébániai kormányzó felolvasott levelét, ami azt az embert mutatta meg számunkra, „akit ismertünk, szerettünk. Erre az emberségére, atyai szeretetére épült az ő papsága és püspöksége, és az a szolgálat, amit itt a bazilikában is ellátott. Isten áldja meg őt ezért. Ez a szentmise egyben hálaadás is az ő életéért, hogy lelkipásztorunk lehetett”.

A szertartáson együtt ünnepezték a szentmisét és emlékeztek Snell Györgyre a plébánia volt és jelenlegi káplánjai, zenei szolgálatot végzett a bazilika énekkara. A szentmise végén Horváth Zoltán vezetésével a papi asszisztencia odavonult Snell György jelképes ravatalához, a feltámadt Krisztust jelképező húsvéti gyertyához, együtt imádkozott és könyörgött a hívekkel. A szertartás végén tíz-tizenöt fős csoportokban a hívek is le-mehettek a segédpüspök sírházhoz imádkozni.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

Középiskolásként a rákot kutatja Seitz Erik pannonhalmi bencés diák

Még csak tizenhét éves, de már a rákgyógyítás új módjait kutatja. Seitz Erik, a Pannonhalmi Bencés Gimnázium 11. osztályos tanulója egy új, potenciális gyógyszer-célpontot fedezett fel, amellyel leállítható az áttétek kialakulása.

Egy általa fejlesztett innovatív, a világon egyedülálló módszertannal sikerült azonosítania egy olyan fehérjét, amely szerepet játszik az áttétek képződésében. Eredményeit nem sokára a 30. Ifjúsági Tudományos és Innovációs Tehetségkutató Verseny szakmai zsűrije is értékeli.

Seitz Erik akkor került kapcsolatba a rákkutatással, amikor tavaly bevalogatták a Nemzetközi Kémia Torna magyar delegációjába, és lehetőséget kapott arra, hogy csatlakozzon Csermely Péter professzor Link-Group kutatócsoportjához a Semmelweis Egyetemen. A hálózattudomány alkalmazásával keresnek új kezelési módokat a rák gyógyítására. Mint mondja, a szakirodalomból kigyűjtik azokat az emberhez köthető adatokat, amelyek az áttétek kialakulásában kulcsfontosságú sejtbioológiai fo-

lyamattal kapcsolatosak, és betáplálják ezeket egy hálózati modellbe.

A kutatócsoport újítása, hogy a világon először kötik össze két sejt dinamikus jelátviteli hálózatát. A szimulációk során ezzel a módszerrel valószínűbb eredmények és a modell folyamatos fejlesztésének köszönhetően pontosabb adatok nyerhetők – magyarázza Erik. Ennek a módszernek a kifejlesztésében vett részt a májrák egyik fontos jelátviteli útvonalának bővítésével.

A kutató diák azonban nem állt meg itt. Új módon alkalmazta a modellt: a hálózatba beépített egy hibrid rákos sejtet, mivel ennek kezelési nehézségeivel több tudományos cikk is foglalkozott. Ez a sejt erősebb invazív tulajdonságokkal – kiváló életképességgel és gyógyszer-toleranciával is – bír. A lefuttatott szimulációkkal sikerült azonosítania egy fehérjét, amelynek gátlásával a rákos sejt elvesztette az invazív tulajdonságait, és leállt az áttétképződés. Ez azt is jelentheti, hogy Erik egy új gyógyszer-célpontot talált. Azért mondja mindezt feltételes módban, mert az

eredményeit még labor-kísérletekkel is igazolni kell. A jövőben a Turbine biotechnológiai vállalat vizsgálja meg Erik kutatását, hogy érdemes-e továbbfejleszteni, és valóban fel lehet-e használni a tumoros áttétek célzott kezelésében. Erik rendkívül hálás Csermely Péter professzornak és a projekt vezetőjének, Nina Kun-

šičnak, mert az ő támogatásuk nélkül nem valósulhatott volna meg a kutatás.

Erik két éve csatlakozott a kutatócsoporthoz, amelynek ő a legfiatalabb tagja. Egyetemistákkal, professzorokkal, szakemberekkel dolgozik együtt, hamarosan szemináriumot is tart nekik az eredményeiről. Mint mondja, valami hajítja belülről.

Naponta három-négy órát foglalkozik a kutatással. „Nagyon sok impulzus ér, és rengeteg olyan visszajelzést kapok, amelyektől már egy iskolai feladatra is másként tekintek. Könnyebben és gyorsabban megy a tanulás.”

Most tizenegyedikes, ötödik éve jár a gimnáziumba. „Én itt születtem Pannonhalmán, és már a gyereksobám ablaka is az apátságra nézett. Meg sem fordult a fejemben, hogy máshová felvételizzek, egyedül ide adtam be a jelentkezésemet” – mondja. A hely szellemisége, a közeg vonzotta. Azt pedig, hogy – bár helybéli – fent lakik a „várbán”, ugyanúgy éli meg, mint egy olyan társa, aki több országnyi távolságra van a szülői

háztól – mondja. „Ez inkább nekem nehéz” – veti közbe az édesanyja. – Lehet, hogy csak két utcára van tőlem, de anyaként még mindig sírok, amikor elvágunk.” Ha teheti, elsétál a főapátságához, hogy ha csak egy pillanatra is, de láthassa a fiát. Bár nem volt könnyű elengednie, tudja, hogy szülőként nem tudná megadni neki mindazt, amit bencés diákként megkap. „Ez egy zártabb intézmény, ami fallal van körülvéve, mégis nyitott, mert az egész világot a lábuk elé hozzák” – mondja hálasan.

Ha egy gyerekben megvan a belső motiváció, abból mindig valami különleges születik, és még egy olyan kisvárosból is, mint Pannonhalmá, bárhová el lehet jutni – vallja Erik édesanyja. A fiú pedig a szívsebészetig meg sem akar állni. Mióta beszélni tud, azt mondja, hogy orvos lesz. Nemcsak a kutatói munkában, hanem klinikai környezetben is szeretne kiteljesedni. Most éppen egy kardiológiai osztályon keresi a lehetőséget: szívesen önkénteskedne.

Forrás és fotó:
Pannonhalmi Bencés Gimnázium

Az AS Roma kapusa is lehetett volna

Ferenc pápa pappá szentelte Samuelt

A 28 éves római fiatalembert, Samuel Piermarinit április 25-én, vasárnap szentelte pappá Ferenc pápa a Szent Péter-bazilikában. Nemet mondott a római futballcsapat ajánlatára és a szerelemre, majd belépett a szemináriumba.

Mielőtt elhívást érzett volna a papságra, a foci világa ejtette rabul. Egy nappal a tizenhetedik születésnapja után hívták az AS Roma utánpótláscsapatába (Allievi Nazionali): „Második kapust kerestek. A szezon közepénél jártunk, de Andrea Stramaccioni azt mondta, leigazol. Tartalék lettem volna, de olyan emberekkel lettem volna együtt, akik idővel híressé válhatnak. Néhányan közülük már a Serie A bajnokságban játszottak” – mondta el a Vatican Insidernek Samuel, aki még mindig őrzi a faxot, amelyben a csapathoz hívták. Élete nagy ajánlata volt ez, de legalábbis hatalmas dolog egy olyan fiúnak, akit a focibajnokságok öt éves kora óta a tévé elé szegtek, aki Buffon mítoszának árnyékában nőtt fel, aki egész napokat töltött a pályán az Ostiamare csapatával. Mindenről lemondott a fociért: soha nem ivott, nem dohányzott, nem maradt ki szombat esténként, mert vasárnap meccs volt. Az a 2010. január 23-án érkezett levél megkoronázta volna addigi erőfeszítéseit, mégis nemet mondott.

Még nem érezte Isten hívását, bár mély hit is érlelődött

benne gyermekkor óta a Neokatekumenális Út mozgalomban, ahová családjával együtt tartozott. Így indokolja döntését: „Arra gondoltam, hogy nem akarom azt az életet. Arra még annyira sem gondoltam, hogy pap legyek, dehogy! Ott duruzsolt azonban a fejemben a gondolat, hogy abban a pillanatban, amikor megszereztem, mégsem tett boldoggá az, amire annyira vágytam.”

Egy héttel azután, hogy visszautasította a Roma meghívását, találkozott egy vele egykorú lánnyal, akivel hasonló volt az értékrendszerük, összhangban voltak, egy éven át jártak. De a párkapcsolat sem tette boldoggá. Hogy lehetséges ez? – kérdezgette magában. Végül szakítottak: „Minden összeomlott, nem volt foci, nem volt barátnő... Vagyis én magam mondtam le rólok. Nem arról volt szó, hogy ha senkinek nem kellek, Jézushoz fordulok.”

Később érkezett a hívás: „Amikor először éreztem, hogy Isten kér tőlem valamit, vonaton ültem. Azokra a papokra gondoltam, akiket ismertem, szimpatikus emberekre, és azt gondoltam ma-

gamban: ők aztán valóban élvezik a keresztény életet. Ez király... de csak nem nekem is valami ilyesmit kellene csinálnom?” Aztán 2011-ben elment Düsseldorfba egy zarándoklatra a Neokatekumenális Út fiatal tagjaival együtt. Hivatástisztázó találkozó volt Kiko Argüellóval, a mozgalom alapítójával, aki azt kérte, hogy aki papi hivatást érez magában, álljon fel, és menjen oda hozzá a katedrara. Samuel már előtte, Rómában döntött: „Még be sem fejezte a mondatot, már az elsők között szaladtam oda. Az a szép benne, hogy mindez egy futballstadionban történt” – emlegeti vidáman.

Szülei támogatták a döntését. Voltak, akik arra intették, várjon még, hisz nemrég szakított csak a kedvesével, ő azonban folytatta az útját, belépett a Redemptoris Mater szemináriumba, ahol mintegy száz fiatallal együtt tanult: „Azonnal éreztem, hogy ez az a teljesség, ami hiányzott.” Még jobban érezte ezt a nyári két hónapos missziós utakon a szeminaristákkal: „Láttam a világot, és felnyílt a szemem. Voltam Észak-Ausztráliában az őslakosoknál, Ecuadorban, Indiában, egy leírhatatlanul szegény hindu városban.” Úgy érzi, hogy ebben az volt a legszebb, hogy az egész világot magába fogadta: kinyílt a világra.

A Redemptoris Mater szemináriumában az a szokás, hogy minden nyáron misszióba mennek a világba, öt év után pedig elszakadnak otthonról másfél-két évre. Őt Brazíliába küldték 2017-ben, és úgy érezte, megfordult vele a világ: „A Pápai Gergely Egyetem és a szüleim háza után teljesen egyedül voltam, a nyelvet sem ismertem. Ott kellett hagynom a szeretteimet, a családomat, a közösségemet, nem volt senki, akivel elengedhettem magam, mindenki portugálul beszélt. Amikor hazatelefonáltam, mondták, hogy imádkoznak értem. Oké, de itt ki segít nekem?”

Porto Seguróban lakott egy házban a bádógváros közepén, ahol a házakban nem volt fürdőszoba és konyha, tusolni és enni a szállásadójuknál tudtak. Ugyanakkor azt látta, hogy az evangélium örömhíre, ha csak pár szóval tudja is elmondani, megváltoztatja az emberek életét: volt, aki mégsem vált el, mások megbocsátottak egymásnak. Látta, hogy Isten teszi ezt, de az embereken keresztül.

Miután bejárta a világot, Róma egyik perifériáján szolgált diakónusként. Jóban van a fiatalokkal, szeretné megmutatni, hogy jó dolog kereszténynek lenni, a legjobb dolog a világon. Pappá szentelése előtt így beszélt a Vatikáni Rádióknak arról, mit jelent

számára, hogy a pápa szenteli: „Fantasztikus dolog!... Nem mintha lényegi különbség lenne, hogy aki a fejére teszi a kezét, az a pápa vagy egy püspök, de ő Róma püspöke, és én római vagyok, egyházmegyes, vagyis az, hogy a pápa teszi a kezét a fejemre a szenteléskor, a legjobb dolog, ami történhet. Olyan, mintha a világ legerősebb csapatában játszanék.”

„A szívünk hálával van tele Isten felé, amiért ezt cselekszi a családjunkban – írták Samuel szülei, Simonetta és Roberto a Vatikáni Rádióknak, amelynek Roberto közelmúltbeli nyugdíjazásáig a munkatársa volt. – Meg akarjuk osztani veletek örömünket ezért a mérhetetlen ajándékért. Imád-

kozzatok Samuelért, hogy az Úr ajándékozzon neki élet-szentséget papi szolgálatában és buzgalmat, szeretetet az evangelizációban.”

Pappá szentelése után szívesen visszamenne a régi helyekre, de mindent Istenre bíz. Nem tartja magát példaképnek, de kortársainak ezt tanácsolná: „A legjobb döntések mindig radikálisak. Én mindig határozott döntéseket hoztam, nem azt mondtam, hogy rendben, próbáljuk ki... Ez minden helyzetben működik. Vagyis – ahogyan a pápa mondja – ne csak éldegéljünk, hanem vegyük kezünkbe az életünket.”

Forrás és fotó:
Vatican Insider
Fordította: Thullner Zsuzsa

**SZEMÉLYES
SZERETETTEL
MÁSOKÉRT**

KARITÁSZT TÁMOGATÓ ALAPÍTVÁNY – ADÓSZÁM: 19666275-1-43

